

S-au luat în examinare recursurile formulate de pârâtele recurente Administrația Finanțelor Publice Arad, Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad și Administrația Fondului pentru Mediu București, împotriva sentinței civile nr. XXX.09.2011 a Tribunalului Arad în dosarul nr. 2986/108/2011 în contradictoriu cu reclamantul intimat XXXX având ca obiect contestație act administrativ și fiscal.

Mersul dezbaterilor și concluziile orale ale părților au fost consemnate în cheierea de ședință de la termenul din 20.01.2012, potrivit căreia instanța a amânat pronunțarea cauzei la 26.01.2012, și apoi la data de 02.02.2012, parte delegată din prezenta hotărâre, când,

CURTEA

Deliberând asupra cauzei de față, constată următoarele:

I. Cererea de revizuire:

Prin cererea de revizuire înregistrată la Tribunalul Arad sub nr. XXXX/108/2011 la 27.05.2011, revizuentul XXXXXX a chemat în judecată pe intimatele Administrația Finanțelor Publice Arad, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad și Administrația Fondului pentru Mediu, solicitând instanței ca efect a hotărârii pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene la 7 aprilie 2011 să anuleze sentința civilă nr. XXXX/04.11.2009 a Tribunalului Arad pronunțată în dosar nr. XXXX/108/2009 și, în consecință, să fie admisă acțiunea inițială pe care a formulat-o în dosarul mai înainte menționat, arătând în motivare că interpretarea pe care a dat-o Curtea vizează exclusiv situația în care norma pe care a clarificat-o ar fi trebuit să fie înțeleasă aplicată de la data intrării ei în vigoare așa încât trebuie să se rețină că în privința taxei pentru poluare reglementată prin OUG nr. 50/2008, reglementarea națională este incompatibilă cu art. 110 din TFUE de la data intrării sale în vigoare, respectiv 1 iulie 2008, mai arătând și aceea că au fost declarate neconstituționale prevederile art. 21 alin. 2 Teza a II a din Legea nr. 554/2004, legiuitorul neintervenit; id însă în sensul aducerii corecturilor necesare și prin urmare în prezent nu există un termen limită în interiorul căruia justițiabilii sunt obligați să formuleze cererea de revizuire a *uxleUm_n* judecătorești pronunțată cu încălcarea dreptului comunitar, deci $Q^{\wedge}eme^{\wedge}e\hat{a}v$ cerere poate fi oricând

Prin întâmpinare, intimata Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad s-a opus cererii de revizuire invocând pe cale de excepție mai întâi tardivitatea acesteia pentru că cererea a fost formulată în afara termenelor reglementate la art. 324 Cod procedură civilă, iar mai apoi și inadmisibilitatea acestei cereri în contextul în care recursul declarat împotriva sentinței supusă revizuirii a fost anulat ca netimbrat de către Curtea de Apel Timișoara.

III. Întâmpinarea pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad:

Prin întâmpinare și intimata Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad a solicitat respingerea aceleiași cereri, invocând la rândul-i, pentru aceleași considerente, excepția tardivității sale, dar și pe cea a inadmisibilității, prevalându-se și de faptul că nu ar fi incidente niciuna dintre situațiile exprese de la art. 322 alin. 1 Cod procedură civilă care să permită revizuirea în sensul că sunt supuse acestei căi extraordinare de atac numai acele hotărâri ce sunt definitive date în apel sau care au fost rămase definitive prin neapelare, respectiv hotărârile instanțelor de recurs, formulând totodată și apărări care vizează fondul cauzei, arătând în esență că toate cerințele comunitare au fost respectate prin adoptarea OUG nr. 50/2008, începând cu sistemul unitar de taxare și impozitare și până la modul și modalitățile de contestare a taxei sau impozitului stabilit de organele statului.

IV. Hotărârea Tribunalului Arad:

Prin sentința civilă nr. XXXX/6.09.2011, pronunțată în dosar nr. XXXX/108/2011, Tribunalul Arad:

- a respins excepțiile de tardivitate și inadmisibilitate a cererii de revizuire invocate în cauză.

- a admis cererea de revizuire formulată de revizuentul XXXX, domiciliat în XXXXXXXX împotriva intimatelor Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad, cu sediul în Arad, Bd. Revoluției nr. 77, Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, cu sediul în Arad Bd. Revoluției nr. 77-79 și Administrația Fondului pentru Mediu București, cu sediul în București, Splaiul Independenței nr. 294, sector 6, și în consecință:

- a schimbat în parte sentința civilă nr. XXXX din 04.11.2009 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. XXXX/108/2009, în sensul că menține soluția tribunalului în ceea ce privește rezolvarea excepției de inadmisibilitate invocată de chemata în garanție Administrația Fondului pentru Mediu și astfel fiind:

- a admis acțiunea formulată de reclamantul XXXX împotriva pârâtelor Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad și Direcția Generală a

- a respins cererea de chemare în garanție formulată de pârâta direcție susmenționată împotriva Administrației Fondului pentru Mediu.
- a obligat pârâtele să plătească reclamantului XXXXX lei cheltuieli de decată.

În motivarea hotărârii, instanța de fond a reținut următoarele:

Prin sentința civilă nr. XXXX04.11.2009, a Tribunalului Arad pronunțată în dosarul nr. XXX108/2009 s-a respins excepția inadmisibilității acțiunii principale invocată de chemata în garanție a Administrației Fondului pentru Mediu, s-a respins acțiunea principală formulată de reclamantul XXXX în contradictoriu cu pârâtele Administrația Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, în contencios administrativ, având ca obiect anularea Deciziei de calcul a taxei de poluare nr. XXXXX/08.12.2008 emisă de pârâta nr. 1; anularea Deciziei nr. XXXX/16.01.2009 privind soluționarea contestației formulată de reclamant emisă de pârâatul nr. 2; obligarea pârâatului nr. 1 la restituirea taxei de poluare în cuantum de 2.381 lei, actualizată cu dobânda prevăzută de Codul de procedură fiscală, începând cu data plății și până la restituirea efectivă și s-a respins cererea de chemare în garanție formulată de pârâtele Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad în contradictoriu cu chemata în garanție Administrația Fondului pentru Mediu pentru despăgubiri.

Prin această hotărâre, Tribunalul Arad a reținut, în esență, că reglementarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 aplicabile reclamantului și în temeiul căreia acesta a fost obligat la plata taxei de poluare nu încalcă reglementarea art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Cererea de revizuire este fondată pentru motivele ce se vor evidenția în cele ce urmează, în contextul în care dezbaterile cu privire la aceasta sunt limitate la admisibilitatea sa și la faptele pe care se întemeiază, potrivit cu dispozițiile imperative ale art. 326 alin. 3 Cod procedură civilă, care completează, potrivit art. 28 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, dispozițiile acestei legi, neevidențiindu-se vreo incompatibilitate cu specificul raporturilor de putere între autoritățile publice pe de-o parte și persoanele vătămate în drepturile sau interesele lor legitime pe de altă parte.

Este de precizat mai întâi de către tribunal că potrivit unei jurisprudențe constante a Curții de Justiție a Uniunii Europene interpretarea pe care aceasta o dă unei norme de drept european în exercitarea jurisdicției conferite de art. 67 TFUE (fostul art. 234 din Tratatul CE) clarifică sau definește acolo unde este necesar înțelesul și înținderea acestei norme, așa cum aceasta trebuie

statul membru menționat, a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională", reținându-se în esență, în considerentele acestei hotărâri, că reglementarea națională din OUG nr. 50/2008, cu modificările și completările ulterioare, este incompatibilă cu art. 110 TFUE de la data intrării sale în vigoare, respectiv de la 1 iulie 2008, pentru întreg acest an, mai fiind de menționat și aceea că instanțele de contencios fiscal sunt obligate să aplice dreptul european, cu atât mai mult cu cât este știut că o atare obligație le incumbă chiar și fără a fi nevoite să aștepte sub acest aspect intervenția Curții de Justiție a Uniunii Europene, astfel cum s-a statuat fără nici un echivoc prin hotărârea din 9 martie 1978, afacerea 106/77, Simmenthal, par. 21 - 24.

În acest context evidențiat mai sus apar ca fiind vădit nefondate excepțiile de tardivitate și inadmisibilitate invocate de către intimatele menționate deja mai sus cu privire la cererea de revizuire formulată în cauză, ignorându-se o situație lipsită de orice echivoc care rezidă în cauză, respectiv aceea că revizuentul a invocat în susținerea demersului judiciar inițiat prin această cale extraordinară de atac cazul special de revizuire reglementat la art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004, iar nu vreunul dintre cele reglementate de dispozițiile în materie ale Codului de procedură civilă, fiind de reamintit că potrivit textului de lege mai înainte enunțat constituie motiv de revizuire, care se adaugă la cele prevăzute de Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârilor rămase definitive și irevocabile prin încălcarea principiului priorității dreptului comunitar, reglementat de art. 148 alin. (2), coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată. Cererea de revizuire se introduce în termen de 15 zile de la comunicare, care se face, prin derogare de la regula consacrată de art. 17 alin. (3), la cererea temeinic motivată a părții interesate, în termen de 15 zile de la pronunțare. Cererea de revizuire se soluționează de urgență și cu precădere, într-un termen maxim de 60 de zile de la înregistrare.

Cu alte cuvinte, motivul de revizuire ce întemeiază cererea de fată se adaugă celor din Codul de procedură civilă, are un regim juridic distinct și astfel fiind, are prioritate legea specială care vine să completeze legea de procedură generală, iar împrejurarea că prin decizia Curții Constituționale nr. 1609 din 9 decembrie 2010 s-au declarat neconstituționale prevederile art. 21 alin. 2 teza II din Legea nr. 554/2004 nu poate în nici un caz să întemeieze vreuna dintre excepțiile invocate de către intimat, dimpotrivă rezultă cu puterea evidenței că în prezent textul de la art. 21 alin. 2 din lege, menționat deja, mai reglementează doar două probleme juridice și anume consacră motivul de

dosarul cauzei și în susținerea excepțiilor pe care le-au ridicat în pricina de față, s-ar putea ajunge la situația paradoxală, și în egală măsură absurdă, în care termenul în discuție să se împlinească mai înainte de data pronunțării hotărârii de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene și astfel remediul legislativ de la art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 ar fi practic lipsit de conținut, ceea ce în nici un caz nu poate fi primit de către instanța de judecată în cauză.

Nu în ultimul rând, nu prezintă relevanță în sensul arătat de către intimata Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad faptul că hotărârea judecătorească supusă revizuirii a rămas irevocabilă prin anularea ca netimbrat a recursului declarat împotriva acesteia, deoarece normele speciale de la art. 21 alin. 2 din Legea nr. 554/2004 trebuie raportate cu necesitate și la dispozițiile alin. 1 al aceluiași text legal care statuează fără dubiu că împotriva soluțiilor definitive și irevocabile pronunțate de instanțele de contencios administrativ se pot exercita căile de atac prevăzute de codul de procedură civilă, or în materia contenciosului administrativ hotărârea pronunțată în prima instanță nu este apelabilă ci numai recurabilă potrivit cu art. 20 alin. 1 din aceeași lege care statuează că o atare hotărâre poate fi atacată doar cu recurs în termen de 15 zile de la comunicare, așa încât nu se relevă situațiile de la art. 322 alin. 1 Cod procedură civilă ce vizează hotărâri rămase definitive în instanța de apel sau prin neapelare, după cum nici cea privind hotărârea instanței de recurs care să evoce fondul cauzei pentru că în speță revizuirea nu privește decizia curții de apel ci pe cea a tribunalului, rămasă irevocabilă în modalitatea arătată.

Pe cale de consecință, pentru toate considerentele expuse deja mai sus și reținând că excepțiile invocate de către intimata sunt nefondate urmează a fi respinse în mod corespunzător de către instanță care, reținând că cererea de revizuire este admisibilă o va admite în temeiul normelor speciale enunțate din Legea contenciosului administrativ coroborat cu art. 326 Cod procedură civilă.

Astfel fiind, întrucât instanța urmează să încuviințeze cererea de revizuire, în temeiul art. 327 Cod procedură civilă coroborat cu art. 28 alin. 1 din Legea nr. 554/2004, va schimba în parte sentința supusă revizuirii în sensul că va menține soluția tribunalului în ceea ce privește rezolvarea pe care acesta a dat-o excepției de inadmisibilitate invocată de către chemata în garanție Administrația Fondului pentru Mediu, în contextul în care, sub acest aspect, sentința nu a fost criticată în nici un fel în procedura specială pe care o impun debaterile limitate la admisibilitatea revizuirii și va tranșa în fond pricina, potrivit cu considerentele ce se vor evidenția în continuare prin admiterea

procedură fiscală astfel încât tribunalul este îndatorat a se pronunța în fond cu privire la pretențiile reclamantului din acțiunea introductivă de instanță.

Or, sub acest aspect, este dincolo de orice îndoială că instanța de judecată este obligată să țină seama de efectele pe care le determină hotărârea preliminară din 7 aprilie 2011 pronunțată în cauza C - 402/09, având ca obiect o cerere de pronunțare a unei atare hotărâri formulată în temeiul art. 234 CE de Tribunalul Sibiu din România, și prin care Camera I a Curții a statuat după calificarea procedurii ca având caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, că art. 110 TFUE trebuie să fie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat, a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională".

Pe această linie de idei, mai trebuie reamintit de către tribunal și aceea că potrivit unei jurisprudențe constante a Curții de Justiție a Uniunii Europene interpretarea pe care această curte o dă unei norme de drept european, în exercitarea jurisdicției conferite de art. 267 TFUE (fostul art. 234 CE) clarifică sau definește atunci când este necesar înțelesul și întinderea acestei norme așa cum aceasta trebuie înțeleasă sau ar fi trebuit să fie înțeleasă și aplicată de la data intrării ei în vigoare, fiind util a se vedea în acest sens hotărârea din 27 martie 1980, afacerea 61/79, Denkavit italiana, par. 16, hotărârea din 2 februarie 1998, afacerea 24/86, Blaizot, par. 27, hotărârea din 15 decembrie 1995, afacerea C - 415/93, Bosman, par. 141 și hotărârea din 5 octombrie 2006 în afacerile reunite C - 290/05 (Nadasdi) și C - 333/05 (Nemeth), par.62.

Prin urmare, în conformitate cu hotărârea pronunțată în cauza „Tatu”, în privința taxei de poluare prevăzută de OUG nr. 50/2008 trebuie să se rețină că reglementarea națională este incompatibilă cu art. 110 TFUE de la data intrării sale în vigoare, respectiv de la 1 iulie 2008, în condițiile în care indeniabil instanțele de contencios fiscal sunt obligate să aplice dreptul european, cu atât mai mult cu cât este știut că o atare obligație le incumbă chiar și fără a fi nevoite să aștepte sub acest aspect intervenția Curții de Justiție a Uniunii Europene, astfel cum s-a statuat fără nici un echivoc prin hotărârea din 9 martie 1978, afacerea 106/77, Simmenthal, par. 21 - 24.

Nu este lipsit de importanță a se reaminti de către tribunal că prin Legea nr. 157/2005, România a ratificat Tratatul privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană, iar efectele acestuia sunt reglementate de

În raport cu dispozițiile din Constituția României menționate, aplicarea dispozițiilor din legile interne ale Statului român se va face în conformitate cu dispozițiile obligatorii din dreptul Uniunii Europene, respectiv din dreptul comunitar.

În concluzie, începând cu data aderării, 1.01.2007, este obligatorie pentru statul român respectarea așa numitului „acquis comunitar” - astfel cum este definit prin art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1367/2000, privind constituirea și funcționarea grupului de lucru pentru studierea concordanței dispozițiilor și principiilor Constituției României cu acquisul comunitar, în perspectiva aderării României la Uniunea Europeană, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 30 din 17/01/2001, definiție a acquisul comunitar conform căreia acesta include, între alte acte normative, „dispozițiile Tratatului instituind Comunitatea Europeană, semnat la 25 martie 1957 la Roma, și ale Tratatului privind Uniunea Europeană, semnat la 7 februarie 1992 la Maastricht, ambele republicate în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. C 340 din 10 noiembrie 1997”.

Privitor la reglementarea internă a taxei pentru poluare următoarele:

Taxa de poluare a fost instituită prin Ordonanța de Urgență nr. 50/2008, care a abrogat prevederile din Codul fiscal referitoare la taxa de primă de matriculare a autovehiculelor. Reglementarea taxei de poluare a suferit mai multe modificări după intrarea în vigoare, modificări ce vor fi arătate mai jos.

Ordonanța de Urgență nr. 50 din 21 aprilie 2008, pentru instituirea taxei de poluare pentru autovehicule a fost publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 27 din 25 aprilie 2008, și a intrat în vigoare la data de 1.07.2008, conform art. 4 din acest act normativ.

Ordonanța de Urgență nr. 50/2008 a fost modificată pentru prima dată prin Ordonanța de Urgență nr. 208 din 4 decembrie 2008, pentru stabilirea unor măsuri privind taxa pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 825 din 8 decembrie 2008.

În lipsa oricărei alte precizări privind intrarea în vigoare în cuprinsul Ordonanței de Urgență nr. 208/2008, aceasta a intrat în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial (conform art. 11.alin. 2 din Legea nr. 24/2000), respectiv la data de 8 decembrie 2008. (conform art. 11.alin. 2 din Legea nr. 24/2000).

Ordonanța de Urgență nr. 208/2008 - abrogată prin art. I din Ordonanța de Urgență nr. 218/2008 - a fost respinsă prin Legea nr. 335 din 11 noiembrie 2009 privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 208/2008 pentru stabilirea unor măsuri privind taxa pe poluare pentru autovehicule.

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 825 din 8 decembrie 2008; se abrogă".

În lipsa oricărei alte precizări privind intrarea în vigoare în cuprinsul Ordonanței de Urgență nr. 218/2008, aceasta a intrat în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial (conform art. 11.alin. 2 din Legea nr. 24/2000), respectiv la data de 11 decembrie 2008.

Ordonanța de Urgență nr. 50/2008 a fost modificată pentru a treia oară prin Ordonanța de Urgență nr. 7 din 18 februarie 2009 privind modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, care a fost publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 103 din 19 februarie 2009.

În lipsa oricărei alte precizări privind intrarea în vigoare în cuprinsul Ordonanței de Urgență nr. 7/2009, aceasta a intrat în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial (conform art. 11. alin. 2 din Legea nr. 24/2000), respectiv la data de 19 februarie 2009.

Ordonanța de Urgență nr. 50/2008 a fost modificată pentru a patra oară prin art. 35 din Legea nr. 329 din 5 noiembrie 2009, privind reorganizarea unor autorități și instituții publice, raționalizarea cheltuielilor publice, susținerea mediului de afaceri și respectarea acordurilor-cadru cu Comisia Europeană și Fondul Monetar Internațional, care a fost publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 761 din 9 noiembrie 2009.

Conform art. 70 din această lege, Capitolul VII - din care face parte art. 35 - a intrat în vigoare la trei zile de la data publicării în Monitorul Oficial (conform art. 11. alin. 1 din Legea nr. 24/2000), respectiv la data de 12 noiembrie 2009.

Regimul taxei de poluare a mai fost modificat - deși nu se face referire la modificarea expresă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 - și prin Ordonanța de Urgență nr. 117 din 29 decembrie 2009 pentru aplicarea unor măsuri privind taxa pe poluare pentru autovehicule, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 926 din 30 decembrie 2009, care a extins exceptarea de la plata taxei de poluare stabilită prin art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 218/2008.

Ordonanța de Urgență nr. 50/2008 a mai fost modificată prin Ordonanța de Urgență nr. 118 din 23 decembrie 2010 privind modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, a fost publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 888 din 30 decembrie 2010

Conform art. IV din Ordonanța de Urgență nr. 118/2010, această ordonanță de urgență a intrat în vigoare la data de 1 ianuarie 2011.

Europeană a fost redenumit „Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene”, iar fostul art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană a fost renumerotat, devenind art. 110 al noului Tratat privind funcționarea Uniunii Europene, cu același conținut, fiind de subliniat însă că întreaga jurisprudență a Curții Europene de Justiție face însă referire la art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, iar nu la art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (deși cele două articole au același conținut), întrucât modificările operate prin Tratatul de la Lisabona nu erau în vigoare în acel moment.

În ceea ce privește denumirea instanței supreme a Uniunii Europene, mai este de subliniat că de-a lungul timpului aceasta a purtat denumiri diferite, cea mai îndelungat uzitată fiind aceea de „Curtea de Justiție a Comunităților Europene”, denumire modificată prin intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, la 1.12.2009 - dată de la care Curtea de Justiție a Uniunii Europene desemnează nu numai Curtea de Justiție, dar și celelalte instanțe instituie prin Tratatul privind Uniunea Europeană și, respectiv Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene

Pentru simplificarea exprimării, Curtea de Justiție a Comunităților Europene va fi denumită în continuare „Curtea Europeană de Justiție” sau „Curtea de Justiție”.

În concret, privitor la jurisprudență Curții Europene de Justiție în materia taxelor interne aplicate autoturismelor second hand:

Cât privește hotărârea pronunțată în cauza „Tatu” la care deja s-a făcut referire în considerentele sentinței de față, Examinând compatibilitatea cu art. 110 TFUE a taxei de poluare instituită de Statul Român prin Ordonanța de Urgență nr. 50/2008, Curtea Europeană de Justiție a reținut următoarele:

34 (...) articolul 110 TFUE are drept obiectiv asigurarea liberei circulații a mărfurilor între statele membre în condiții normale de concurență. Acesta vizează eliminarea oricărei forme de protecție care poate decurge din aplicarea unor impozite interne discriminatorii față de produsele provenind din alte state membre (a se vedea în special Hotărârea din 11 decembrie 1990, Comisia/Danemarca, C 47/88, Rec, p. I 4509, punctul 9, Hotărârea Brzezinski, citată anterior, punctul 27, și Hotărârea din 3 iunie 2010, Kalinchev, C 2/09, nepublicată încă în Repertoriu, punctul 37).

35 în acest sens, primul paragraf al articolului 110 TFUE interzice fiecărui stat membru să aplice produselor celorlalte state membre impozite interne mai mari decât cele care se aplică produselor naționale similare. Aceste dispoziții ale tratatului vizează garantarea neutralității depline a impozitelor interne față

37 Cu toate acestea, chiar dacă nu sunt întrunite condițiile unei discriminări directe, un impozit intern poate fi indirect discriminatoriu din cauza efectelor sale (Hotărârea Nâdasdi și Nemeth, citată anterior, punctul 47).

38 Pentru a verifica dacă o taxă precum cea în cauză în acțiunea principală creează o discriminare indirectă între autovehiculele de ocazie importate și autovehiculele de ocazie similare prezente deja pe teritoriul național, este necesar, având în vedere întrebările instanței naționale și observațiile prezentate în fața Curții, să se examineze mai întâi dacă această taxă este neutră față de concurența dintre vehiculele de ocazie importate și vehiculele de ocazie similare care au fost înmatriculate anterior pe teritoriul național și au fost supuse, cu ocazia acelei înmatriculări, taxei prevăzute de OUG nr. 50/2008. În continuare, va fi necesar să se examineze neutralitatea aceleiași taxe între vehiculele de ocazie importate și vehiculele de ocazie similare care au fost înmatriculate pe teritoriul național anterior intrării în vigoare a OUG nr. 50/2008.

Neutralitatea taxei în privința vehiculelor de ocazie importate și a vehiculelor de ocazie similare înmatriculate anterior pe teritoriul național și supuse, cu ocazia acelei înmatriculări, aceleiași taxe

39 Potrivit unei jurisprudențe constante, există o încălcare a articolului 110 TFUE atunci când valoarea taxei aplicate unui vehicul de ocazie importat depășește valoarea reziduală a taxei încorporate în valoarea vehiculelor de ocazie similare deja înmatriculate pe teritoriul național (Hotărârea din 9 martie 1995, Nunes Tadeu, C 345/93, Rec, p. I 479, punctul 20, Hotărârea din 22 februarie 2001, Gomes Valențe, C 393/98, Rec, p. 11327, punctul 23, precum și Hotărârea din 19 septembrie 2002, Tulliasiamies și Siilin, C 101/00, Rec, p. I 7487, punctul 55).

40 În această privință, Curtea a precizat că, din momentul achitării unei taxe de înmatriculare într-un stat membru, valoarea acestei taxe se încorporează în valoarea vehiculului. Astfel, atunci când un vehicul înmatriculat în statul membru în cauză este, ulterior, vândut ca vehicul de ocazie în același stat membru, valoarea sa de piață, care include valoarea reziduală a taxei de înmatriculare, va fi egală cu un procentaj, determinat de deprecierea acestui vehicul, din valoarea sa inițială (Hotărârea Nâdasdi și Nemeth, citată anterior, punctul 54). Prin urmare, pentru a garanta neutralitatea taxei, valoarea vehiculului de ocazie importat reținută ca bază de impozitare trebuie să reflecte valoarea unui vehicul similar deja înmatriculat pe teritoriul național (Hotărârea Weigel, citată anterior, punctul 71, și Hotărârea din 20 septembrie 2007, Comisia/Grecia, C 74/06, Rep., p. I 7585, punctul 28).

41 Pentru a obține acest rezultat, deprecierea reală a vehiculelor de ocazie

(Hotărârea Comisia/Grecia, citată anterior, punctul 37). Prin urmare, acestea nu trebuie în mod necesar să fie aplicate cumulativ. Cu toate acestea, aplicarea unui barem întemeiat pe un singur criteriu de depreciere, precum vechimea autovehiculului, nu garantează că baremul reflectă deprecierea reală a acestor vehicule (a se vedea în acest sens Hotărârile citate anterior Gomes Valențe, punctele 28 și 29, precum și Comisia/Grecia, punctele 38-42). În special, în lipsa luării în considerare a rulajului, baremul reținut de legislația în cauză nu conduce, ca regulă generală, la o aproximare rezonabilă a valorii reale a vehiculelor de ocazie importate (Hotărârea Comisia/Grecia, citată anterior, punctul 43).

43 În acțiunea principală, din dosarul prezentat Curții reiese fără echivoc că valoarea taxei este stabilită, pe de o parte, în funcție de parametri care reflectă într-o anumită măsură poluarea cauzată de vehicul, precum capacitatea cilindrică a acestuia și norma Euro căreia îi corespunde, și, pe de altă parte, ținând seama de deprecierea vehiculului menționat Această depreciere, care conduce la reducerea valorii obținute pe baza parametrilor de mediu, este determinată nu numai în funcție de vechimea vehiculului [elementul E în formulele prevăzute la articolul 6 alineatul (1) din OUG nr. 50/2008], ci și, astfel cum rezultă din articolul 6 alineatul (3) din OUG nr. 50/2008 și din articolele 4 și 5 din normele metodologice, de rulajul mediu anual real al acestuia din urmă, cu condiția ca o declarație care să ateste acest rulaj să fi fost depusă de contribuabil. Pe de altă parte, în cazul în care apreciază că vechimea și rulajul mediu anual real nu reflectă, în mod corect și suficient, deprecierea reală a vehiculului, contribuabilul poate, în temeiul articolului 10 din OUG nr. 50/2008, să ceară ca aceasta să fie determinată printr-o expertiză ale cărei costuri, suportate de contribuabil, nu pot depăși costul operațiunilor aferente expertizei.

44 Prin introducerea, în calculul taxei, a vechimii vehiculului și a rulajului mediu anual real al acestuia și prin adăugarea, la aplicarea acestor criterii, a luării în considerare facultative, cu costuri neexcesive, a stării acestui vehicul și a dotărilor sale prin intermediul unei expertize obținute din partea autorităților competente în materie de înregistrare a autovehiculelor, o reglementare precum cea în cauză în acțiunea principală garantează că valoarea taxei este redusă în funcție de o aproximare rezonabilă a valorii reale a vehiculului.

45 Această concluzie este confirmată de împrejurarea că, în baremele forfetare care figurează în anexa nr. 4 la OUG nr. 50/2008, s-a ținut seama în mod corespunzător de faptul că diminuarea anuală a valorii autovehiculelor este în general mai mare de 5 % și că această depreciere nu este lineară, în special în primii ani, în care se dovedeste mult mai pronunțată decât ulterior (a

referitoare la vechimea și la rulajul mediu anual real ale acestui vehicul, la care se poate adăuga, la cererea contribuabilului și pe cheltuiala acestuia, realizarea unei expertize cu privire la starea generală a vehiculului menționat și a dotărilor sale, asigură că această taxă, atunci când este aplicată vehiculelor de ocazie importate, nu depășește valoarea reziduală a taxei menționate încorporată în valoarea vehiculelor de ocazie similare care au fost înmatriculate anterior pe teritoriul național și au fost supuse, cu ocazia acelei înmatriculări, taxei prevăzute de OUG nr. 50/2008.

Neutralitatea taxei în privința vehiculelor de ocazie importate și a vehiculelor de ocazie similare înmatriculate pe teritoriul național anterior instituirii taxei menționate

48 Domnul Tatu subliniază că punerea în circulație în România a unui vehicul de ocazie cumpărat într-un alt stat membru implică plata taxei pe poluare, și anume, în ceea ce îl privește, o taxă în valoare de 7 595 de lei pentru un vehicul cu o capacitate cilindrică de 2 155 cm³, care respectă norma Euro 2 și a fost construit în 1997, în timp ce cumpărarea, pe piața românească a vehiculelor de ocazie, a unui vehicul înmatriculat în România anterior intrării în vigoare a OUG nr. 50/2008 și având exact aceeași vechime și aceleași caracteristici tehnice ca și vehiculul importat menționat va fi, în principiu, mult mai interesantă din punct de vedere financiar, întrucât nicio taxă cu o valoare analogă celei impuse prin OUG nr. 50/2008 nu este datorată sau încorporată în valoarea acestui vehicul cumpărat pe piața românească.

49 La rândul său, guvernul român susține că articolul 110 TFUE nu aduce atingere autonomiei fiscale a statelor membre și că atractivitatea pieței românești a vehiculelor de ocazie în raport cu piața vehiculelor de ocazie importate, evidențiată de domnul Tatu, se datorează împrejurării că OUG nr. 50/2008 nu se aplică vehiculelor care au fost înmatriculate în România anterior intrării în vigoare a acestei ordonanțe. Acest guvern invocă, în această privință, punctul 49 din Hotărârea Nâdasdi și Nemeth, citată anterior, în care Curtea ar fi declarat în esență că articolul 110 TFUE nu poate fi invocat în mod util pentru a stabili un efect discriminatoriu al unei taxe pentru simplul motiv că aceasta se aplică unor vehicule înmatriculate după intrarea în vigoare a legii privind această taxă, iar nu și celor înmatriculate anterior acestei intrări în vigoare.

50 în această privință, trebuie amintit mai întâi, astfel cum Curtea a arătat la punctul 49 din Hotărârea Nâdasdi și Nemeth, citată anterior, că articolul 110 TFUE nu urmărește să împiedice un stat membru să introducă impozite noi sau să modifice cota ori baza impozabilă a impozitelor existente.

51 în plus și cu siguranță, atunci când un stat membru introduce o nouă

alte state membre favorizând produsele naționale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 martie 1988, Bergandi, 252/86, Rec, p. 1343, punctul 25, Hotărârea din 7 decembrie 1995, Ayuntamiento de Ceuta, C 45/94, Rec, p. I 4385, punctul 29, precum și Hotărârea din 8 noiembrie 2007, Stadtgemeinde Frohnleiten și Gemeindebetriebe Frohnleiten, C 221/06, Rep., p. I 9643, punctul 40).

53 Astfel, articolul 110 TFUE ar fi golit de sensul și de obiectivul său dacă statelor membre le ar fi permis să instituie noi taxe care au ca obiect sau ca efect descurajarea vânzării de produse importate în favoarea vânzării de produse similare disponibile pe piața națională și introduse pe această piață înainte de intrarea în vigoare a taxelor menționate. O astfel de situație ar permite statelor membre să eludeze, prin instituirea unor impozite interne al căror regim este stabilit astfel încât să aibă efectul descris mai sus, interdicțiile prevăzute la articolele 28 TFUE, 30 TFUE și 34 TFUE.

54 În ceea ce privește taxele aplicate autovehiculelor, din lipsa unei armonizări în materie rezultă că fiecare stat membru poate să stabilească regimul acestor măsuri fiscale potrivit propriilor aprecieri. Astfel de aprecieri, asemenea măsurilor adoptate pentru punerea lor în aplicare, trebuie însă să fie lipsite de efectul descris la punctul precedent (a se vedea în acest sens Hotărârea din 21 martie 2002, Cura Anlagen, C 451/99, Rea, p. 13193, punctul 40, Hotărârea din 15 septembrie 2005, Comisia/Danemarca, C 464/02, Rec, p. I 7929, punctul 74, și Hotărârea din 1 iunie 2006, De Danske Biiimport0rer, C 98/05, Rea, p. I 4945, punctul 28).

55 În această privință, trebuie amintit că autovehiculele prezente pe piața unui stat membru sunt „produse naționale” ale acestuia în sensul articolului 110 TFUE. Atunci când aceste produse sunt puse în vânzare pe piața vehiculelor de ocazie a acestui stat membru, ele trebuie considerate „produse similare” vehiculelor de ocazie importate de același tip, cu aceleași caracteristici și aceeași uzură. Astfel, vehiculele de ocazie cumpărate pe piața statului membru menționat și cele cumpărate, în scopul importării și punerii în circulație în acest stat, în alte state membre constituie produse concurente (a se vedea în special Hotărârile citate anterior Comisia/Danemarca, punctul 17, precum și Kalinchev, punctele 32 și 40).

56 Din principiile amintite mai sus rezultă că articolul 110 TFUE obligă fiecare stat membru să aleagă taxele aplicate autovehiculelor și să le stabilească regimul astfel încât acestea să nu aibă ca efect favorizarea vânzării vehiculelor de ocazie naționale și descurajarea, în acest mod, a importului de vehicule de ocazie similare.

contesta că, în aceste condiții, OUG nr. 50/2008 are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre.

59 în această privință, trebuie precizat, în lumina principiilor amintite la punctele 50-53 din prezenta hotărâre, că, deși statele membre păstrează, în materie fiscală, competențe extinse care le permit să adopte o mare varietate de măsuri, acestea trebuie totuși să respecte interdicția prevăzută la articolul 110 TFUE.

60 în plus, trebuie să se constate, astfel cum a subliniat în mod corect domnul Tatu, că obiectivul protecției mediului menționat de guvernul român, care se materializează în faptul, pe de o parte, de a împiedica, prin aplicarea unei taxe disuasive, circulația în România a unor vehicule deosebit de poluante, precum cele care corespund normelor Euro 1 și Euro 2 și care au o capacitate cilindrică mare, și, pe de altă parte, de a folosi veniturile generate de această taxă pentru finanțarea unor proiecte de mediu, ar putea fi realizat mai complet și mai coerent aplicând taxa pe poluare oricărui vehicul de acest tip care a fost pus în circulație în România. O astfel de taxare, a cărei punere în aplicare în cadrul unei taxe anuale rutiere este perfect posibilă, nu ar favoriza piața națională a vehiculelor de ocazie în detrimentul punerii în circulație a vehiculelor de ocazie importate și ar fi, în plus, conformă principiului poluatorul plătește.

61 Având în vedere toate cele de mai sus, trebuie să se răspundă la întrebarea adresată că articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat, a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională. (...)

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru menționat, a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională.

Prin urmare, față de toate cele evidențiate pe parcursul considerentelor

aceeași taxă are o valoare redusă față de acest procent, ajungând uneori și la 10-15 % din valoarea autovehiculului.

Cu alte cuvinte, este de nediscutat astăzi împrejurarea că o taxă pentru poluare de circa 30 % din valoarea autovehiculului contravine art 110 TFUE iar, întrucât Curtea Europeană de Justiție nu afirmă nimic despre taxele mai mici de 30% din valoarea enunțată, respectiv nu stabilește că taxa ar fi nediscriminatorie, dacă nu ar depăși bunăoară 15% ori 20% din valoarea autovehiculului, în lipsa unui atare reper trebuie reținută concluzia, singura posibilă, că taxa pentru poluare reglementată în varianta inițială a OUG nr. 10/2008 contravine art. 110 TFUE fără nici o distincție.

Astfel fiind, în raport cu concluziile deja exprimate, apare ca fiind nelegală decizia nr. 21/16.01.2009 emisă de către aceeași pârâtă în soluționarea contestației pe care reclamantul a înregistrat-o sub nr. 192902/12.12.2008 și prin care contestația menționată a fost respinsă.

Față de temeinicia pretențiilor formulate de către reclamant în cererea introductivă de instanță privind anularea deciziilor atacate și restituirea taxei pentru poluare apare ca fiind fondată, ca o consecință și cererea subsidiară a reclamantului vizând obligarea pârâtei și la dobânzi legale în materie fiscală începând cu data efectuării plății și până la restituirea sa efectivă, deoarece cu privire la actualizarea sumelor achitate cu dobânda legală în materie fiscală gale până la data plății efective, instanța constată că, în cazul sumelor restituite de la bugetul statului se datorează dobânzile legale aferente, până la data restituirii efective, prejudiciul cauzat reclamantului putând fi reparat integral numai în acest mod, prin aplicarea art.124 alin.2 raportat la art.120 alin.7 Cod procedură fiscală.

Pe cale de consecință, pentru toate acestea, văzând și dispozițiile art. 18 din Legea nr. 554/2004, instanța a admis acțiunea și prin urmare a anulat decizia de calcul a taxei pentru poluare nr. XXXX/08.12.2008 emisă de pârâta Administrație și decizia nr. XXXXX16.01.2009 de soluționare a contestației emisă de pârâta direcție susmenționată, a obligat pe pârâta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad să restituie reclamantului taxa pentru poluare achitată în sumă de XXXX lei, actualizată cu dobânda legală în materie fiscală începând cu data efectuării plății și până la restituirea sa efectivă.

În temeiul art. 60 Cod procedură civilă, întrucât pârâta Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad urmează să cadă în pretenții în acțiunea reclamantului, instanța a admis cererea de chemare în garanție formulată de reclamant împotriva Administrației Fondului pentru Mediu București și a

în pretenții față de persoana care dintr-un început a chemat-o în judecată, în temeiul art. 63 din același cod s-a respins ca nefondată cererea de chemare în garanție formulată de pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad împotriva Administrației Fondului pentru Mediu.

În temeiul art. 274 Cod procedură civilă, instanța a obligat pârâtele căzute în pretenții la 949,6 lei cheltuieli de judecată către reclamant.

V. Recursul pârâtei Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad:

Împotriva acestei hotărâri a declarat recurs pârâta Administrația Finanțelor Publice Arad, solicitând: admiterea recursului, casarea cu trimitere spre rejudecare a cererii de revizuire, iar în subsidiar, modificarea în parte a sentinței atacate în sensul respingerii acțiunii introductive.

În motivarea recursului pârâta arată că revizuirea, pe motivul invocat este inadmisibilă, întrucât aceasta fiind o cale de atac extraordinară ea poate fi exercitată decât în condițiile expres, reale și limitativ prevăzute de art. 322 C.Pr. Civilă.

Comparând textul legal cu motivele de revizuire invocate de către revizuent, pârâta susține că, la toate punctele care se întemeiază în drept pe dispozițiile art. 322 din Codul de Procedură Civilă, revizuentul nu a făcut altceva decât să critice, respectiv să reitereze motivele susținute în recursul formulat împotriva Sentinței Civile nr. 1546/04.11.2009 pronunțată de Tribunalul Arad, formulând în fapt un recurs la hotărârea atacată cu revizuire, ceea ce este inadmisibil.

Pârâta menționează că recursul promovat împotriva Sentinței Civile nr. XXXXX/04.11.2009 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. XXXXXX/108/2009, a fost anulat ca netimbrat de Curtea de Apel Timișoara (Decizia Civilă nr. XXX/25.05.2010 pronunțată de Curtea de Apel Timișoara în dosar nr. XXX/108/2009), aspect consemnat în sentința civilă nr. XXXX06.09.2011, fără însă ca să motiveze în vreun fel respingerea excepției invocate de pârâtă pe motivul anulării recursului ca netimbrat.

Pe fond pârâta Administrația Finanțelor Publice Arad arată că practica judiciară este un izvor de drept, chiar dacă nu de iure, aceasta are menirea de armonizare a modalităților de apreciere de către instanțe a faptelor alegate în spete identice, în vederea pronunțării unor hotărâri judecătorești unitare, pentru a se evita pronunțarea de soluții contradictorii în cauze identice, de natură să creeze confuzii în rândul justițiabililor, de a induce ideea unei lipse de coerență în judecată, la același nivel de competență. Unitatea soluțiilor nu poate fi dată decât de diversitatea completelor de judecată, care fundamentează astfel și induc în conștiința publică ideea de stabilitate a actului de justiție, înaltul grad

domeniu, ținând cont de necesitatea adoptării de măsuri pentru a asigura respectarea normelor de drept comunitar aplicabile, inclusiv a jurisprudenței Curții de Justiție a Comunităților Europene, având în vedere faptul că aceste măsuri trebuie adoptate în regim de urgență, pentru evitarea oricăror consecințe juridice negative ale situației actuale, în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată, Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.(...)"

Chiar din această expunere de motive, rezultă că adoptarea OUG 50/2008 a avut, printre alte motivații și necesitatea respectării legislației europene.

Anterior adoptării acestui act, au avut loc o serie de negocieri și analize între reprezentanții Guvernului României și Comisia Europeană, pe acest domeniu, fapt dictat de necesitatea adaptării legislației la cerințele comunitare, știut fiind faptul că România a fost supusă procedurii de infringement, tocmai din cauza cuantumului taxei speciale auto reglementată de art. 2141 C. fiscal.

În elaborarea strategiilor și politicilor economice ale guvernelor statelor membre ale Uniunii Europene se consideră că activitatea de protecție a Mediului reprezintă o componentă necesară a transformării sistemului economic și a dezvoltării durabile a societății. Astfel componentele de mediu și dezvoltare nu mai sunt considerate ca fiind independente, evidențiindu-se tocmai relația de reciprocitate dintre un mediu curat, dezvoltarea durabilă și o economie solidă.

Principiul suprem căruia trebuie să i se subordoneze întreaga activitate economică și socială a unei țări îl constituie conservarea condițiilor de sănătate ale populației.

România prin aprobarea O.U.G 50/2008 privind taxa pe poluare, s-a aliniat tendinței internaționale de a fundamenta politica mediului pe principiul poluatorul plătește, principiu care constituie elementul cheie ce direcționează strategia de protecție a calității mediului, statuează obligația poluatorului de a suporta cheltuielile legate de prevenirea și controlul poluării, fiind responsabil pentru pagubele produse. Acest principiu este de asemenea în acord cu Protocolul de la Kyoto al cărui semnatar este și România și care instituie obligativitatea respectării obiectivelor de protecție a mediului.

Astfel pentru respectarea principiilor comunitare de impozitare și pentru stoparea încălcării Protocolului de Aderare la UE de către România, au fost abrogate dispozițiile Codului fiscal care reglementau taxa specială pentru autoturisme și autovehicule și a fost adoptată O.U.G 50/2008 care are la bază

temeinică și legală, în conformitate cu normele de drept comunitar, această taxă nefiind contestată de Comisia Europeană sau alt organism comunitar.

Pârâta arată că, îndeplinind aceste condiții, este evident că diferența de taxă achitată de intimat este temeinică, legală și în conformitate cu normele comunitare, ea neputând fi restituită nici la cerere, nici în alt mod, fiind întrunite toate condițiile funcționalității și legalității ei, drept pentru care solicită ca recursul său să fie admis.

A decide altfel, ar însemna ca tocmai prin hotărârea pronunțată instanța să încalce normele comunitare, această taxă existând în mod legal în alte 16 state comunitare (Germania, Italia, Franța, etc), chiar mai mult, ar însemna o îngrădire a politicii fiscale a statelor comunitare, însuși art. 1 alin. 2 din Primul Protocol Adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale stabilind:

"Orice persoana fizica sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauza de utilitate publica și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le considera necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

Întreaga practică jurisprudențială comunitară este în acest sens, tocmai existența taxei de poluare în alte state comunitare de tradiție din care s-a exemplificat mai înainte (în unele, în cuantum cel puțin dublu față de România) indicând fără dubiu, legalitatea și, mai ales, necesitatea existenței acesteia pentru un stat membru UE.

Dispozițiile OUG . 50/2008 privind taxa pe poluare sunt în concordanță și cu soluțiile CEDO respectiv amintim aici Cauza nr. 112/84 Humblot, Hotărârea din 09.05 1985M; Cauza nr. C-47/88 Comisia în Contradictoriu cu Danemarca , hotărârea din. 11.12. 1990; Cauza nr. C345/93 Nunes Tadeu hotărârea din 09.03.1995; cauza nr. C-375/95 Comisia în contradictoriu cu Grecia , hotărârea nr. 23.10.1997; Cauza nr. C-393 Gomes Valențe, hotărârea nr. 22.02.2001; Cauza nr. C313/05 Brzezinski, hotărârea din 18.01. 2007; Cauza nr. C-74/06 Comisia în contradictoriu cu Grecia, hotărârea din 20.09.2007

Precizează că în Infograma nr. 5899/26.06.2008 transmisă de Reprezentanța Permanentă a României pe lângă UE de la Bruxelles, se arată că expertul D.G. TAXUD a menționat că prevederile proiectului de Norme Metodologice privind taxa pe poluare pentru autovehicule, transmisă Comisiei

Conform notificării apărută în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, referitoare la plângerile având ca obiect taxa de poluare, se arată că nu se poate vorbi de o armonizare a taxelor pe autovehicule la nivelul UE, că nimic nu împiedică statele membre să perceapă aceste taxe, putând decide singure nivelul și metodele de calcul ale taxei. Constatând că România s-a aliniat politicării de aliniere la legislația comunitară, în ceea ce privește respectarea art. 110 din TFUE, prin abrogarea scutirilor acordate prin OG nr.218/2008, conchide că se vor clasa toate plângerile, întrucât taxa de poluare este conformă cu art. 110 din TFUE.

Din practica instanțelor din Arad și a Curții de Apel Timișoara, se apreciază că la instituirea taxei de poluare pentru autovehicule, cu ocazia primei înmatriculări în România, dispozițiile OG nr.50/2008 nu contravin Tratatului UE (actual Tratatul de la Lisabona), având în vedere că spre deosebire de taxa specială pentru autovehicule, percepută anterior datei de 01.07.2008, conform isp.art.214 ind. 1 C.pr.fiscală, scopul taxei este clar definit în expunerea de motive a ordonanței, încasarea ei se face în scopul realizării unor programe pentru îmbunătățirea calității aerului și protecției mediului, fiind determinată și de necesitatea adoptării măsurilor pentru asigurarea normelor de drept comunitar aplicabile în domeniu. Adoptarea ordonanței a fost rezultatul negocierilor și discuțiilor dintre Comisia Europeană și Guvernul Român, justificarea taxei rezultând și din existența ei în alte 16 țări comunitare.

În acest sens, Curtea a hotărât că taxa de înmatriculare plătită pentru un vehicul nou face parte din valoarea de piață a acestuia, statele membre având obligația de a ține seama de deprecierea reală a vehiculului atunci când calculează respectiva taxă (Cauzele CEJ Nunes Tadeu, C-345/93, Comisia/Danemarca, C-47/88 și Comisia/Republica Elenă, C-375/95).

Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că art. 90 primul paragraf CE este încălcat doar atunci când impozitul aplicat produsului din import și cel aplicat produsului național similar sunt calculate diferit, după metode diferite, care conduc, fie chiar și în cazuri limitate, la un impozit mai mare aplicat produsului din import /Hotărârea Comisia/Grecia, punctul 20, Hotărârea din 22 februarie 2001, Gomes Valențe, punctul 21. Hotărârea din 19 septembrie 2002, Mulliasiamies și Siilin, punctul 53). Astfel Curtea a considerat că fiind contrară art. 90 din Tratatul CE perceperea de către un stat membru al unei taxe pe vehiculele de ocazie provenite dintr-un alt stat membru atunci când valoarea acestei taxe, calculată fără luarea în calcul a deprecierei reale a vehiculului, depășește valoarea vehiculelor de ocazie similare deja înmatriculate pe teritoriul național (cauza nr. C-345/93 Nunes Tadeu, hotărârea din 09.03.1995:

rezulte indubitabil că taxele pe care le aplică statul român sunt superioare celor din statul din care reclamantul și-a achiziționat autoturismul.

În concluzia celor prezentate mai înainte, pârâta susține că, discriminarea pretins a exista între înmatricularea autoturismelor de pe piața internă și cele fabricate într-un alt stat membru UE este inexistentă din moment ce orice autoturism, indiferent că este fabricat în România sau în alt stat membru UE este supus acestei taxe de poluare. În acest sens au și fost respinse (în unanimitate!) toate acțiunile pentru restituirea taxei speciale auto plătite pentru înmatricularea unui autoturism nou cu ocazia primei înmatriculări în România, în mod judicios instanțele de judecată constatând lipsa elementelor comerciale discriminatorii față de aceste autoturisme.

Tot în susținerea acestui aspect, arată faptul că, Curtea a considerat că luarea în calcul a deprecierei reale a vehiculelor nu trebuie în mod necesar să dea naștere la o evaluare sau expertiză a fiecăruia dintre acestea. Într-adevăr, evitând dificultățile inerente unui astfel de sistem, un stat membru poate stabili, prin intermediul unor bareme forfetare determinate de un act cu putere de lege sau de un act administrativ și calculate pe baza unor criterii precum vechimea, kilometrajul, starea generală, modul de propulsie, marca sau modelul vehiculului, o valoare a vehiculelor de ocazie care, ca regulă generală, ar fi foarte apropiată de valoarea lor reală (Hotărârea din 22 februarie 2001, Gomes Valențe, punctul 24 și Weigel, punctul 73).

Tot Curtea a decis că, pentru un sistem de impozitare a vehiculelor de ocazie importate care ține seama de deprecierea reală a vehiculelor pe baza unor criterii generale să fie compatibil cu articolul 90 CE, trebuie ca acesta să fie organizat astfel încât să excludă orice efect discriminatoriu, ținând seama de aproximările rezonabile inerente oricărui sistem de acest tip (Hotărârea din 22 februarie 2001, Gomes Valențe, punctul 26; Comisia/Grecia, punctul 29 și Hotărârea Brzezinski).

Pe de altă parte, compatibilitatea cu articolul 90 CE a unui sistem de impozitare a vehiculelor de ocazie importate care ține seama de deprecierea reală a vehiculelor pe baza unor criterii generale, presupune ca proprietarul unui astfel de vehicul să aibă posibilitatea de a contesta aplicarea unui astfel de mod de calcul forfetar în cazul acestui vehicul cu scopul de a demonstra că aceasta are ca rezultat o impozitare superioară valorii taxei reziduale încorporate în valoarea vehiculelor de ocazie similare deja înmatriculate pe teritoriul național (Hotărârea Tulliasiamies și Siilin, punctul 88).

Pârâta arată că a relevat toată această jurisprudență comunitară tocmai pentru ca instanța să poată verifica faptul că toate corintele comunitare au fost

dreptul comunitar, iar motivele care au stat la baza procedurii de încălcare au încetat să existe și cazul a fost închis.

Pentru toate aceste motive, pârâta solicită instanței admiterea recursului, admiterea excepțiilor invocate, casarea cu trimitere spre rejudecare a cererii de revizuire, iar în subsidiar și pe fond, modificarea în parte (menținerea obligației stabilite în sarcina chematei în garanție în cazul respingerii recursului, cu mențiunea că, dacă a fost admisă cererea de chemare în garanție a Administrației Fondului Pentru Mediu la suportarea tuturor cheltuielilor și a altor consecințe pecuniare ori de altă natură ce ar rezulta în sarcina noastră în cazul admiterii acțiunii în contencios administrative, atunci să se dispună obligarea doar acesteia și la plata cheltuielilor de judecată) a sentinței atacate, în sensul respingerii acțiunii introductive.

VI. Recursul pârâtei Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad:

împotriva acestei hotărâri a declarat recurs și pârâta Direcția Generală Finanțelor Publice a Județului Arad. solicitând: admiterea recursului, modificarea sentinței civile recurate în sensul admiterii excepției de tardivitate și a excepției inadmisibilității, respectiv respingerea acțiunii față de Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad și menținerea Deciziei nr. xxx/16.01.2009 ca fiind temeinică și legală. în subsidiar, solicită casarea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare.

în motivarea recursului, pârâta Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, consideră că sentința atacată este netemeinică și nelegală.

Pârâta reiterează excepția tardivității depunerii cererii, revizuirea fiind formulată cu depășirea termenelor legale prevăzute de dispozițiile art. 324 din Codul de Procedură Civilă.

Din textul legal corelat cu motivele de revizuire invocate, pârâta apreciază că momentul depunerii cererii de revizuire excede oricare din termenele imperative prevăzute de Codul de Procedură civilă, solicitând instanței de recurs admiterea excepției de tardivitate invocată.

De asemenea reiterează solicitarea respingerii cererii de revizuire ca fiind neîntemeiată raportat la Decizia Curții Constituționale nr. 1.609/09.12.2010. învederează instanței de recurs că prin decizia Curții Constituționale nr. 1.609 din 9 decembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial nr. 70 din 27 ianuarie 2011 a fost admisă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (2) teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, constatându-se că acestea sunt neconstituționale.

Prin urmare, conform art. 147 alin. (1) din Constituția României republicată în Monitorul Oficial nr. 767 din 21 octombrie 2002, dispozițiile din legea și

Având în vedere cele precizate, pârâta solicită respingerea cererii de revizuire ca fiind neîntemeiată raportat și la Decizia Curții Constituționale nr. 1609/09.12.2010.

Pârâta mai reiterează excepția inadmisibilității cererii de revizuire, arătând că prin cererea de revizuire revizuentul solicită anularea în tot a sentinței civile nr. xxx/04.11.2009 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. xxxxx/108/2009 și admiterea acțiunii inițiale așa cum a fost formulată, invocând în acest sens prevederile art 322 și următoarele din Codul de procedură civilă și art. 21 din Legea/2004.

Învederează instanței de recurs că din economia prevederilor în materie rezultă că pentru admisibilitatea cererii de revizuire trebuie îndeplinite cumulativ un minim de condiții care în speța dedusă judecății nu sunt îndeplinite și consideră că revizuentul nu face altceva decât să reitereze motivele susținute în recurs, așadar, formulează în fapt un recurs la hotărârea atacată cu revizuire, ceea ce este inadmisibil.

Prin urmare, pârâta recurentă arată că cererea de revizuire este inadmisibilă deoarece revizuentul atacă hotărârea instanței de fond, iar în respectiva cauză s-a formulat recurs împotriva Sentinței civile nr. xxx/04.11.2009 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. xxxxx/108/2009.

Astfel, pârâta apreciază că ne aflăm în cea de a doua situație descrisă la art. 322 alin. 1 din Codul de procedură civilă, respectiv obiectul dosarului fiind acțiunea în contencios administrativ formulată de petentul xxxxx împotriva Deciziei de calcul al taxei de poluare și a Deciziei de soluționare a contestației formulate în procedura prealabilă, iar potrivit prevederilor art. 20 alin. 1 din Legea nr. 554/2004 „(1) *Hotărârea pronunțată în primă instanță poate fi atacată cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare*”, petentul atacând în mod netemeinic sentința primei instanțe.

Prin urmare, învederează instanței de recurs faptul că legea specială aplicabilă în speță este cea a contenciosului administrativ și nu legea generală astfel încât doar hotărârile definitive și irevocabile pot fi revizuite

Pentru aceste considerente solicită respingerea cererii de revizuire pe calea excepției inadmisibilității, iar în consecință menținerea ca temeinică și legală a Sentinței civile nr. 1546/04,11.2009 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. 2831/108/2009.

Pe fond, în situația în care nu veți admite excepțiile invocate solicită admiterea recursului și respingerea cererii ca fiind netemeinică și nelegală.

Consideră sentința civilă nr. xxx04.11.2009 pronunțată de Tribunalul Arad în dosarul nr. xxx/108/2009 ca fiind temeinică și legală, aceasta fiind

Astfel, așa cum se arată în expunerea de motive a O.U.G. nr. 50/2008 „în scopul asigurării protecției mediului prin realizarea unor programe și proiecte pentru îmbunătățirea calității aerului și pentru încadrarea în valorile limită prevăzute de legislația comunitară în acest domeniu, ținând cont de necesitatea adoptării de măsuri pentru a asigura respectarea normelor de drept comunitar aplicabile, inclusiv a jurisprudenței Curții de Justiție a Comunităților Europene, având în vedere faptul că aceste măsuri trebuie adoptate în regim de urgență, pentru evitarea oricăror consecințe juridice negative ale situației actuale, în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul public și constituie situații de urgență și extraordinare, a căror reglementare nu poate fi amânată, în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția-României, republicată, Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.(...)”

Hotărârea nr. 686/2008 privind aprobarea normelor metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008.pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, prevede, la art. 3

ART. 3 (1) Taxa se calculează de organul fiscal competent din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală, care reprezintă:

b) în cazul persoanelor fizice - organul fiscal în a cărui rază. teritorială persoana fizică își are domiciliul fiscal.

(2) în vederea calculării taxei de către autoritatea fiscală, persoana fizică sau persoana juridică în numele căreia se efectuează înmatricularea, denumită în continuare contribuabili, trebuie să prezinte, în copie și în original, următoarele:

a) cartea de identitate a vehiculului; și

b) în cazul autovehiculelor rulate achiziționate din alte state, un document din care să rezulte data primei înmatriculări a acestora, și, după caz, declarația pe propria răspundere prevăzută la art. 5 alin. (4), precum și rezultatul expertizei tehnice efectuate de Regia Autonomă "Registru! Auto Român" ori rezultatul evaluării individuale efectuate potrivit art. 5 alin. (20).”

Regimul taxei pe poluare pentru autovehicule a intrat în vigoare de la data de 1 iulie 2008, conform art. 14 din OUG nr. 50 din 21 aprilie 2008; publicată în Monitorul Oficial nr. 327 din 25 aprilie 2008; care stabilește, începând cu data de 1 iulie 2008, cadrul legal pentru instituirea taxei pe poluare pentru autovehicule, cu destinația de venit ia bugetul Fondului pentru mediu fiind gestionată de Administrația Fondului pentru Mediu, în vederea finanțării programelor și proiectelor pentru protecția mediului, reprezentând opțiunea legiuitorului național urmare abrogării art. 214A1-214A3 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927

În elaborarea strategiilor și politicilor economice ale guvernelor statelor membre ale Uniunii Europene se consideră că activitatea de protecție a Mediului reprezintă o componentă necesară a transformării sistemului economic și a dezvoltării durabile a societății. Astfel componentele de mediu și dezvoltare nu mai sunt considerate ca fiind independente evidențiindu-se tocmai relația de reciprocitate dintre un mediu curat, dezvoltarea durabilă și o economie solidă.

Principiul suprem căruia trebuie să i se subordoneze întreaga activitate economică și socială a unei țări îl constituie conservarea condițiilor de sănătate ale populației.

România prin aprobarea O.U.G. nr. 50/2008 privind taxa pe poluare, s-a aliniat tendinței internaționale de a fundamenta politica mediului pe principiul poluatorul plătește, principiu care constituie elementul cheie ce direcționează strategia de protecție a calității mediului și statuează obligația poluatorului de a suporta cheltuielile legate de prevenirea și controlul poluării, fiind responsabil pentru pagubele produse. Acest principiu este de asemenea în acord cu Protocolul de la Kyoto al cărui semnatar este și România și care instituie obligativitatea respectării obiectivelor de protecție a mediului

Astfel, pentru respectarea principiilor comunitare de impozitare și pentru stoparea încălcării Protocolului de Aderare la UE de către România, au fost abrogate dispozițiile Codului fiscal care reglementau taxa specială pentru autoturisme și autovehicule și a fost adoptată O.U.G. 50/2008 care are la bază principiile pe care le-am enunțat mai sus.

De altfel, criticile Comisiei Europene aduse României referitoare la încălcarea Protocolului de aderare la Uniunea Europeană prin perceperea taxei speciale pentru autoturisme nu au vizat decât cuantumul ridicat al acesteia. Tocmai pentru a se conforma sesizărilor primite de la Comisia Europeană, guvernul a adoptat O.U.G. nr. 50/2008 privind taxa pe poluare al cărui cuantum este considerabil mai mic, astfel încât nu mai poate fi pusă problema protejării pieței interne față de cea comunitară. În urma acestor discuții și analize s-a ajuns la un acord între părți, acord concretizat tocmai în apariția O.U.G. nr. 50/2008

Așadar, rezultă fără dubiu faptul că, așa cum este reglementată de O.U.G. nr. 50/2008, taxa de poluare este temeinică și legală, în conformitate cu normele de drept comunitar, această taxă nefiind contestată de Comisia Europeană sau alt organism comunitar. Pârâta recurentă arată că, îndeplinind aceste condiții, este evident că diferența de taxă achitată de reclamant și nerestituită (taxa pe poluare) este temeinică, legală și în conformitate cu

publica și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Prezentele dispoziții nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general-sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor."

Întreaga practică jurisprudențială comunitară este în acest sens. Existența taxei de poluare și în alte state comunitare de tradiție, în quantum cel puțin dublu față de România, indicând fără dubiu, legalitatea și mai ales, necesitatea existenței acesteia pentru un stat membru UE.

Dispozițiile O.U.G. nr. 50/2008 privind taxa pe poluare sunt în concordanță și cu soluțiile CEDO, respectiv pârâta amintește Cauza nr. 112/84 Humblot, Hotărârea din 09.05.1985M; Cauza nr. C-47/88 Comisia în Contradictoriu cu Danemarca, hotărârea din 11.12.1990; Cauza nr. C345/93 Nunes Tadeu hotărârea din 09.03.1995.- cauza nr. C-375/95 Comisia în contradictoriu cu Grecia, hotărârea nr. 23.10.1997; Cauza nr. C-393 Gomes Valențe, hotărârea nr. 22.02.2001; Comisia în contradictoriu cu Grecia, hotărârea din 20.09.2007.

Precizează că în Infograma nr. 5899/26.06.2008 transmisă de Reprezentanța Permanentă a României pe lângă UE de la Bruxelles, se arată că expertul D.G. TAXUD a menționat că prevederile proiectului de Norme Metodologice privind taxa pe poluare pentru autovehicule, transmis Comisiei Europene la data de 25.06.2008 (formă care, de altfel, a și fost aprobată tocmai în acest mod de Guvernul României) sunt conforme cu criteriile europene.

Totodată, în aceeași Infograma se menționează faptul că procedura de infringement împotriva României va fi închisă doar după adoptarea de Parlamentul României a OUG nr. 50/2008.

Mai nou, odată cu adoptarea modificărilor la O.U.G. nr. 50/2008 prin O.U.G. nr. 218/2008, Comisia Europeană își arată acordul pentru existența acestei taxe, chiar mai mult, consideră că suspendarea plății taxei de poluare pentru autoturismele stabilite la art II și III din O.U.G. nr. 218/2008 se constituie în premise discriminatorii și recomandă eliminarea acestor suspendări de la plata taxei de poluare.

Conform notificării apărută în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, referitoare la plângerile având ca obiect taxa de poluare, se arată că nu se poate vorbi de o armonizare a taxelor pe autovehicule la nivelul UE, că nimic nu împiedică statele membre să perceapă aceste taxe, putând decide singure nivelul și metodele "de calcul ale taxei. Constatând că România s-a conformat solicitării de aliniere la legislația comunitară, în ceea ce privește respectarea

putându-se constata o încălcare a dispozițiilor fostului art.90 din Tratatul CE: doar în măsura în care taxa percepută autovehiculelor importate de pe teritoriul altor state membre ale Uniunii ar fi mai mare decât acea valoare reziduală.

Pentru a defini noțiunea de „*valoare reziduală*”¹¹, Curtea a explicat că „un vehicul nou asupra căruia a fost achitată taxa de înmatriculare își pierde în timp o parte din valoarea sa de piață. Se diminuează astfel, în aceeași proporție cu pierderea valorii, nivelul taxei de înmatriculare cuprins în valoarea rămasă a autoturismului. Astfel, un vehicul de ocazie nu poate fi vândut decât la un procent din valoarea sa inițială, cuprinzând nivelul rezidual al taxei de înmatriculare”. În hotărârea din 5 octombrie 2006 Nadasdi și Nemeth, C-290/05 și C-333/05 punctul 57, Curtea a mai statuat că art.90 primul paragraf din Tratatul CE trebuie interpretat în sensul că „se opune unei taxe de înmatriculare, în măsura în care aceasta este percepută asupra vehiculelor de ocazie la prima lor punere în circulație pe teritoriul unui stat membru și nivelul sau, determinat exclusiv în funcție de caracteristicile tehnice ale vehiculelor (tip motor, cilindree) și de norma de poluare, este calculat fără a ține cont de deprecierea acestora, în asemenea maniera încât, aplicându-se autovehiculelor de ocazie importate din alte state membre, depășește nivelul menționatei taxe cuprins în valoarea reziduală a autovehiculelor similare de ocazie care au fost deja înregistrate în statul membru în care se importa”.

De asemenea s-a apreciat că este contrară art. 90 paragraf 1 din Tratatul CE. perceperea unei taxe pentru autovehicule de ocazie importate stabilită asupra unei valori superioare valorii reale a vehiculului, care ar atrage consecința taxării mai consistente a acestora în raport cu autovehiculele de ocazie similare disponibile pe piața națională, respectiv că, pentru taxarea autovehiculelor de ocazie importate, este necesar a se ține cont de deprecierea lor reală.

Prin urmare, s-ar putea constata caracterul discriminatoriu al taxei pe poluare percepută de la petent doar în măsura în care nivelul acesteia ar depăși valoarea reziduală a taxei, datorată pentru un vehicul nou, achiziționat de pe piața internă, cu caracteristici identice și cu același grad de depreciere. Pârâta susține că o astfel de depreciere nu a fost invocată de către petent și cu atât mai puțin dovedită. Astfel, este de observat că, în aplicarea legislației comunitare, așa cum a fost interpretată de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene prin hotărârile mai sus citate, legiuitorul național a stabilit că taxa pe poluare se stabilește în funcție de vechimea fiecărui autoturism, în formula de calcul a acesteia fiind cuprinsă o cota fixă de reducere a taxei prevăzută în anexa nr.4 potrivit art.6 alin.1 din OUG nr.50/2008

baza elementelor avute în vedere la stabilirea cotei de reducere prevăzută în art. 6 alin.3 din OG nr. 50/2008 "

Față de cele mai sus prezentate menționează că, în condițiile în care vânzătorul autovehiculului nu a contestat nivelul standard de depreciere, se poate conchide că acesta a acceptat implicit aplicarea nivelului standard legal stabilit, care asigura determinarea cuantumului taxei de poluare la nivelul comparabil cu valoarea reziduală a unui autovehicul similar de ocazie de pe piața internă.

Din acest punct de vedere se precizează că elementele incluse în formula de calcul al taxei de poluare potrivit art.6 alin.1 din OUG nr. 50/2008 răspund conținutului rezultat din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene. Astfel, în interpretarea fostului art.90 alin.1 din Tratatul CE., stabilind că taxa internă percepută pentru înmatricularea autovehiculelor trebuie stabilită în funcție de deprecierea lor reală, Curtea a statuat că: „pentru a evita o taxare discriminatorie, valoarea vehiculului de ocazie importat reținută de autorități ca bază pentru stabilirea taxei trebuie să reflecte în mod fidel valoarea unui vehicul similar deja înmatriculat pe teritoriul național" (hotărârea din 29 aprilie 2004, Weigel, C-387/01 paragraful 71), explicând însă că: „pentru o atare evaluare, Curtea a acceptat ca, deși, deprecierea reală a vehiculelor nu ar trebui să fie luată în considerare decât prin intermediul unei evaluări ori a unei expertizări a fiecăruia, pentru a evita dificultățile inerente unui asemenea procedeu, un stat membru poate fixa, prin niște bareme forfetare determinate prin acte de poziții legislative, normative sau administrative și calculate pe baza de criterii precum vechimea, kilometrajul, starea generală, modul de propulsie, marca și tipul vehiculului, o valoare a vehiculelor de ocazie care, în regula generală, este foarte apropiată de valoarea reală (paragraful 73 din aceeași hotărâre precum și hotărârea din 22 februarie 2001, Gomes Valențe, C-393/98, paragraful 24).

Astfel că, OUG nr.50/2008 prevede stabilirea cuantumului taxei de poluare într-o formulă de calcul care include deprecierea o dată cu vechimea, valoarea vehiculului, dar și alte elemente care diferențiază aceste produse, dintre cele considerate de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene, cum ar fi valoarea emisiilor de CO₂, cilindrul și care permite ajustarea acestuia și în funcție de deprecierea reală, mai accentuată față de nivelul standard, stabilit prin acte cu caracter normativ, adică pe baza unor bareme forfetare, modalitate permisă de legislația comunitară, astfel cum a fost interpretată de Curte.

Pârâta menționează că atâta vreme cât revizorul nu s-a prevalat în cauza asupra judecării de nici un element care să indice că în cazul său valoarea

*

fel de acțiuni, considerând că taxa de poluare, așa cum este reglementată de actul normativ în vigoare, este legală.

Cum practica judiciară este un izvor de drept, chiar dacă nu de iure, aceasta are menirea de armonizare a modalităților de apreciere de către instanțe a faptelor alegate în spete identice, în vederea pronunțării unor hotărâri judecătorești unitare, pentru a se evita pronunțarea de soluții contradictorii în cauze identice de natură să creeze confuzii în rândul justitiabililor, de a induce ideea unei lipse de coerență în judecată, la același nivel de competență. Unitatea soluțiilor nu poate fi dată decât de diversitatea completelor de judecată, care fundamentează astfel și induc în conștiința publică, ideea de stabilitate a actului de justiție. Înaltul grad de profesionalism al instanțelor. În situația în care s-ar pronunța soluții contradictorii în cauze având același obiect de judecată, concluzia rezultată din impactul public al soluțiilor potrivnice, ar fi de natură să ridice semne de întrebare în conștiința celor care apelează la justiție, să micșoreze gradul de încredere în justetea hotărârilor pronunțate și implicit ar duce la scăderea-gradului de încredere în profesionalismul oamenilor legii. Până la aceasta dată, majoritatea covârșitoare a acțiunilor în restituirea taxei de poluare din fata instanțelor Tribunalului Arad, au fost respinse ca netemeinice și nelegale, (în acest sens face referire și la practica CEDO, respectiv cauza Beian vs. România (a II-a) care a statuat însuși dreptul la practică unitară și soluții unitare a instanțelor.

Din practica instanțelor din Arad și a Curții de Ape Timișoara, se apreciază că la instituirea taxei de poluare pentru autovehicule, cu ocazia primei înmatriculări în România, dispozițiile OG nr.50/2008 nu contravin Tratatului UE (actual Tratatul de la Lisabona), având în vedere că spre deosebire de taxa specială pentru autovehicule, percepută anterior datei de 01.07.2008, conform disp. art. 214 ind. 1 C. pr. fiscală, scopul taxei este clar definit în expunerea de motive a ordonanței, încasarea ei se face în scopul realizării unor programe pentru îmbunătățirea calității aerului și protecției mediului, fiind determinată și de necesitatea adoptării măsurilor pentru asigurarea normelor de drept comunitar aplicabile în domeniu. Adoptarea ordonanței a fost rezultatul negocierilor și discuțiilor dintre Comisia Europeană și Guvernul Român, justificarea taxei rezultând și din existența ei în alte 16 țări comunitare.

În acest sens, Curtea a hotărât că taxa de înmatriculare plătită pentru un vehicul nou face parte din valoarea de piață a acestuia, statele membre având obligația de a ține seama de deprecierea reală a vehiculului atunci când

teritoriul național (cauza nr. C-345/93 Nunes Tadeu, hotărârea din 09.03.1995; hotărârea din 22 februarie 2001, Gomes Valențe).

Așadar, pentru aplicarea art. 90 CE și în special în vederea comparării regimului de impozitare a autovehiculelor de ocazie importate cu cel al autovehiculelor de ocazie cumpărate pe teritoriul național, care constituie produse similare sau concurente, este necesar să se ia în considerare nu numai valoarea impozitului intern care se aplică direct sau indirect produselor naționale și produselor importate, ci și baza de impozitare și modalitățile de percepere și impozitului în cauză (Hotărârea din 22. martie 1977, Iannelli & Colpi, 74/76, Rec. p. 557, punctul 21, Hotărârea din 11 decembrie 1990, Comisia/Danemarca, C-47/88, Rec, p. I-4509, punctul 18;- Hotărârea Nunes Tadeu punctul 12).

Pârâta susține că instanța de fond ar fi trebuit să aibă în vedere probe din care să rezulte indubitabil că taxele pe care le aplică Statul Român sunt superioare celor din statul din care reclamantul și-a achiziționat autoturismul.

În concluzia celor prezentate mai înainte, discriminarea pretinsă a exista între înmatricularea autoturismelor de pe piața internă și cele fabricate într-un alt stat membru UE este inexistentă din moment ce orice autoturism, indiferent dacă este fabricat în România sau în alt stat membru UE este supus acestei taxe de poluare în acest sens au și fost respinse toate acțiunile pentru restituirea taxei speciale auto plătite pentru înmatricularea unui autoturism nou cu ocazia primei înmatriculări în România, în mod judicios instanțele de judecată constatând lipsa elementelor comerciale discriminatorii față de aceste autoturisme.

Tot în susținerea acestui aspect, arată faptul că, Curtea a considerat că luarea în calcul a deprecierei reale a vehiculelor nu trebuie în mod necesar să se bazeze pe o evaluare sau expertiză a fiecăruia dintre acestea.

Într-adevăr, evitând dificultățile inerente unui astfel de sistem, un stat membru poate stabili, prin intermediul unor bareme forfetare determinate de un act cu putere de lege sau de un act administrativ și calculate pe baza unor criterii precum vechimea, kilometrajul, starea generală, modul de propulsie, marca sau modelul vehiculului, o valoare a vehiculelor de ocazie care, ca regulă generală, ar fi foarte apropiată de valoarea lor reală (Hotărârea din 22 februarie 2001, Gomes Valențe, punctul 24 și Weigel. punctul 73).

Tot Curtea a decis că, pentru un sistem de impozitare a vehiculelor de ocazie importate care ține seama de deprecierea reală a vehiculelor pe baza unor criterii generale să fie compatibil cu articolul 90 CE, trebuie ca acesta să fie organizat astfel încât să excludă orice efect discriminatoriu, ținând seama de

Pârâta arată că a relevat toată această jurisprudență comunitară tocmai pentru ca Curtea să poată verifica faptul că toate cerințele comunitare au fost respectate prin adoptarea O.U.G. nr. 50/2005. Începând cu sistemul unitar de taxare și impozitare și până la modul și modalitățile de contestare a taxei sau impozitului stabilit de organele statului, rezultând fără echivoc compatibilitatea reglementărilor interne cu cerințele și practica comunitară, drept pentru care motivele invocate de revizuent sunt nefondate și, în consecință, solicită respingerea cererii de revizuire ca fiind neîntemeiată.

Prin urmare, față de cele arătate și față de prevederile legale incidente în speță solicită, în principal, admiterea recursului, modificarea sentinței civile recurate în sensul admiterii excepției de tardivitate și a excepției inadmisibilității respectiv respingerea acțiunii față de Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad și menținerea Deciziei nr. xxxx/16.01.2009 ca fiind temeinică și legală, în subsidiar, solicită casarea sentinței atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare.

VII. Recursul Administrației Fondului pentru Mediu:

împotriva acestei hotărâri a declarat recurs și chemata în garanție Administrația Fondului pentru Mediu, solicitând admiterea recursului, casarea în întregime a hotărârii atacate și respingerea acțiunii reclamantului.

În motivarea recursului se arată că deoarece recursul de față privește o hotărâre care nu poate fi atacată cu apel, nu este obligatorie limitarea la motivele de recurs precizate la art. 304 C. proc. civ., cauza putând fi examinată sub toate aspectele. De asemenea se arată că în speță acțiunea este inadmisibilă motivat de faptul că prin acțiunea introductivă revizuentul-reclamant a solicitat instanței să dispună schimbarea hotărârii, cu consecința admiterii acțiunii în contencios administrativ în temeiul disp. art. 21 alin 2 din Legea 554/2004 privind contenciosul administrativ, care prevăd următoarele:

ART. 21 Căile extraordinare de atac :

(2) Constituie motiv de revizuire, care se adaugă la cele prevăzute de Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârilor rămase definitive și irevocabile prin încălcarea principiului priorității dreptului comunitar, reglementat de art. 148 alin. (2), coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată(...)"

Pârâta subliniază, pentru determinarea regimului juridic al acestui motiv de revizuire, faptul că este necesar a fi evitată interpretarea conform căreia calea de atac a revizuirii ar putea fi folosită ca un mijloc prin care s-ar putea discuta din nou ceea ce a discutat deja instanța de fond sau de recurs. Astfel, nu sunt aplicabile disp. art. 21 al. 2 din Legea nr. 554/2004, atât timp cât instanța a analizat o anumită normă comunitară, respectând prioritatea normelor

instituțională, judecătorul a analizat prevederi din tratatele constitutive ale Uniunii Europene, sau din celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, revizuirea întemeiată pe dispozițiile art. 21 al. 2 din Legea nr. 50/2004 nu este admisibilă.

Pârâta solicită a se constata că în cauză, prin hotărârea civilă atacată, a fost analizată compatibilitatea OUG nr.50/2008 cu prevederile art. 90 din Tratatul de la Maastricht (art. 110 TFUE), inclusiv prin prisma jurisprudenței relevante a Curții Europene de Justiție, și prin urmare, așa cum rezultă din expunerea de mai sus, opunerea în discuție a aceluiași aspecte, pe calea cererii de revizuire, este admisibilă.

Pârâta apreciază că hotărârea instanței de fond este nelegală criticând-o din punct de vedere al aspectul determinării corecte a dispozițiilor din Tratatul Comunității Europene în raport de care se impune a fi stabilită compatibilitatea prevederilor OUG nr. 50/2008 pentru instituirea taxei de poluare pentru autovehiculele cu motor cu ardere internă de origine comunitare, și se arată că instanțele naționale nu pot să ceară CJUE să interpreteze dreptul comunitar prin declararea unei prevederi din legislația națională ca fiind compatibilă sau incompatibilă cu dreptul comunitar, întrucât rolul Curții este să interpreteze dreptul comunitar, nu aplicarea acestuia în dreptul național (a se vedea Cauzele conexe C 48 și 49/93 Brasserie du Pêcheur).

CJUE are competența de a interpreta tratatele, actele instituțiilor comunitare care sunt obligatorii sau nu, acorduri internaționale încheiate de state membre și acte ale instituțiilor create prin astfel de acorduri, prevederi ale dreptului comunitar la care se face referire în legislațiile naționale și, potrivit jurisprudenței constante, se consideră că interpretarea unei norme de drept UE în cadrul unei trimiteri preliminare lămurește și precizează semnificația și câmpul de aplicare al acestei norme.

La 7 aprilie 2011, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a pronunțat hotărârea preliminară în cauza C-402/09 Ioan Tatu c. Statul Român și, răspunzând întrebării adresate de Tribunalul Sibiu, s-a pronunțat astfel: "Articolul 110 TFUE trebuie interpretat în sensul că se opune ca un stat membru să instituie o taxă pe poluare aplicată autovehiculelor cu ocazia primei lor înmatriculări în acest stat membru, dacă regimul acestei măsuri fiscale este astfel stabilit încât descurajează punerea în circulație, în statul membru solicitant, a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, fără însă să descurajeze cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională." Aceeași soluție a fost menținută de Curtea Europeană în răspunsul la întrebarea preliminară adresată de

Recurenta* AFM București consideră ca fiind relevant din perspectiva interpretării art. 110 TFUE identificarea unui eventual efect protecționist care se produce în situația impunerii unei astfel de măsuri fiscale. Acest efect protecționist este evident dacă se poate demonstra, pe baza unor parametri obiectivi și cuantificabili, o cauzalitate directă între favorizarea vânzării vehiculelor de ocazie naționale și descurajarea importului de autovehicule de ocazie similare. Se poate constata că, în contextul prezentat, în lipsa unor criterii oferite de Curtea de Justiție a Uniunii Europene pentru a putea evalua, de la caz la caz, efectul descurajant asupra importurilor, se impune o analiză întemeiată, criterii obiective, cum ar fi categoriile de vehicule și caracteristicile de vechime și uzură similare ale acestora.

Se arată că, la momentul achiziției reclamantul avea reprezentarea faptului că va trebui să plătească taxa pe poluare pentru autovehicule, și nu a fost descurajat. Ipoteza descurajării își pierde cu atât mai mult logica când în discuție este un autovehicul importat care nu și-ar găsi un echivalent pe piața autovehiculelor de ocazie naționale. În mod indiscutabil cetățeanul nostru nu ar putea susține că este discriminat, nici măcar indirect, din simplul motiv că opțiunea sa nu se găsea pe piața națională. Analiza unei descurajări (sau discriminări) presupune, cu necesitate, cel puțin două elemente comparabile.

În lipsa unor dovezi concludente că reclamantul a fost direcționat spre oferta de autovehicule de ocazie naționale dar, totuși, în ciuda atractivității acesteia, a ales să achiziționeze un autovehicul de ocazie importat, se apreciază că acțiunea nu poate fi primită, întrucât reclamantul nu a făcut dovada existenței unei discriminări față de un autoturism existent în parcul auto, cu aceleași caracteristici, și a faptului că, în mod real ar fi fost descurajat să achiziționeze autovehiculul (pe care l-a achiziționat!), se consideră că nu se poate susține, cu temei, că s-ar fi încălcat libera circulație a mărfurilor, premisa art. 110 TFUE.

De asemenea în recurs se arată că urmare a numeroase sesizări primite de la cetățenii români. Comisia Europeană - Direcția Generală Impozitare și Uniune Vamală a emis următorul comunicat:

„La nivelul Uniunii Europene nu există o armonizare a taxei percepute pentru înmatricularea automobilelor. Așadar, statele membre pot decide unilateral în ce privește cuantumul taxei și modalitatea de calcul a acesteia, respectând în același timp principiul nediscriminării.

România poate să mențină taxa de înmatriculare pentru automobile și poate să stabilească un nivel oricât de ridicat al acesteia. (de exemplu, în Danemarca o taxă similară se ridică la 180% din valoarea automobilului)

Revizuentul intimat a depus concluzii scrise, prin care a solicitat respingerea ca nefondate a recursurilor formulate de pârâtele Administrația Finanțelor Publice Arad, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad și Administrația Fondului .pentru Mediu împotriva sentinței civile nr. xxxxx6.09.2011, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. 2986/108/2011.

VIII. Aprecierea Curtii de Apel Timișoara:

Analizând actele dosarului, criticile revizuentului, Curtea de Apel constată următoarele:

Revizuentul xxxx a solicitat revizuirea sentinței civile nr. xxxxx04.11.2009 pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. xxxxx/108/2009.

1. Cu privire la hotărârea a cărei revizuire se cere. Curtea constată că prin sentința civilă nr. xxxxx/04.11.2009 pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. xxxxx/108/2009:

- s-a respins excepția inadmisibilității acțiunii principale invocată de chemata în garanție a Administrației Fondului pentru Mediu,

- s-a respins acțiunea principală formulată de reclamantul xxxxxx în contradictoriu cu pârâtele Administrația Finanțelor Publice Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad, în contencios administrativ, având ca obiect anularea Deciziei de calcul a taxei de poluare nr. xxxxx/08.12.2008 emisă de pârâta nr. 1; anularea Deciziei nr. xxxxx/16.01.2009 privind soluționarea contestației formulată de reclamant emisă de pârâta nr. 2; obligarea pârâtului nr. 1 la restituirea taxei de poluare în cuantum de xxxx lei, actualizată cu dobânda prevăzută de Codul de procedură fiscală, începând cu data plății și până la restituirea efectivă și

- s-a respins cererea de chemare în garanție formulată de pârâtele Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Arad și Direcția Generală a Finanțelor Publice Arad în contradictoriu cu chemata în garanție Administrația Fondului pentru Mediu pentru despăgubiri.

Astfel, prin hotărârea supusă revizuirii, s-a respins cererea de restituire către reclamant a sumei de xxxxx lei, reprezentând taxa de poluare, achitată de reclamant conform chitanței seria TS4A nr. xxxxxxxx/09.12.2008, în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, cu prilejul înmatriculării în România a unui autoturism marca xxxxx, model xxxxxx, înmatriculat anterior în Spania, la data de 23.03.2006.

Prin această hotărâre, Tribunalul Arad a reținut că reglementarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008 aplicabile reclamantului și în temeiul căreia acesta a fost obligat la plata taxei de poluare nu încalcă reglementarea art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene

(1) „împotriva soluțiilor definitive și irevocabile pronunțate de instanțele de contencios administrativ se pot exercita căile de atac prevăzute de Codul de procedură civilă.

(2) *Constituie motiv de revizuire[^] care se adaugă la cele prevăzute de Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârilor rămase definitive și irevocabile prin încălcarea principiului priorității dreptului comunitar, reglementat de art. 148 alin. (2), coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată. Cererea de revizuire se introduce în termen de 15 zile de la comunicare, care se face, prin derogare de la regula consacrată de art. 17 alin. (3), la cererea temeinic motivată a părții interesate, în termen de 15 zile de la pronunțare. Cererea de revizuire se soluționează de urgență și cu precădere, într-un termen maxim de 60 de zile de la înregistrare".*

3.1. Curtea mai reține că acest text a fost declarat parțial neconstituțional de către Curtea Constituțională. Astfel, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 1609/9.12.2010, publicată în M. Of. nr.70 din 27 ianuarie 2011, a admis excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (2) teza a doua din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, respectiv a textului conform căruia „cererea de revizuire se introduce în termen de 15 zile de la comunicare, care se face, prin derogare de la regula consacrată de art. 17 alin. (3), la cererea temeinic motivată a părții interesate, în termen de 15 zile de la pronunțare. Cererea de revizuire se soluționează de urgență și cu precădere, într-un termen maxim de 60 de zile de la înregistrare".

3.2. Totodată, prin Legea nr. 299/2011, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 916 din 22 decembrie 2011, a fost abrogat alineatul (2) al articolului 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

4. Cadrul legal aplicabil cererilor de restituire a taxei de poluare:

Curtea constată că revizuirea vizează o hotărâre prin care instanța a respins irevocabil o cerere de obligare a pârâtei la restituirea taxei de poluare plătită de reclamant.

În acest context, în analizarea legalității soluției pronunțate de instanța de fond, Curtea consideră necesară expunerea dispozițiilor art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (fostul art. 90 TCE), precum și a jurisprudenței Curții Europene de Justiție în domeniu, urmând ca în raport cu acestea să examineze fondul cauzei.

4.1. Pentru expunerea conținutului Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în reglementarea inițială, Curtea face trimitere la considerentele nr. 6-18 ale Hotărârii pronunțate de Curtea Europeană de Justiție la data de 7.04.2011 în cauza C-402/09 (Tatu), având ca obiect cererea de pronunțare a

Curtea subliniază că, începând cu data de 1.12.2009 a intrat în vigoare Tratatul de la Lisabona,

în conformitate cu modificările aduse Tratatului instituind Comunitatea Europeană prin Tratatul de la Lisabona, Tratatul instituind Comunitatea Europeană a fost redenumit „Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene”, iar fostul art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană a fost reenumerotat, devenind art. 110 al noului Tratat privind funcționarea Uniunii Europene, cu același conținut Curtea subliniază însă că întreaga jurisprudență a Curții Europene de Justiție face însă referire la art. 90 din Tratatul instituind Comunitatea Europeană, iar nu la art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (deși cele două articole au același conținut), întrucât modificările operate prin Tratatul de la Lisabona nu erau în vigoare în acel moment.

În ceea ce privește denumirea instanței supreme a Uniunii Europene, Curtea subliniază că de-a lungul timpului aceasta a purtat denumiri diferite, cea mai îndelungat uzitată fiind aceea de „*Curtea de Justiție a Comunităților Europene*”, denumire modificată prin intrarea în vigoare a Tratatului de la Lisabona, la 1.12.2009 - dată de la care Curtea de Justiție a Uniunii Europene desemnează nu numai Curtea de Justiție, dar și celelalte instanțe instituite prin Tratatul privind Uniunea Europeană și, respectiv Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene

Pentru simplificarea exprimării, Curtea de Justiție a Uniunii Europene va fi denumită în continuare „Curtea Europeană de Justiție” sau „Curtea de Justiție”.

4.3. Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauza Tatu:

Cea mai importantă hotărâre a Curții Europene de Justiție în materia taxelor interne aplicate autoturismelor second hand cu prilejul înmatriculării pentru prima dată într-un stat membru al Uniunii Europene - raportat la împrejurarea că în această hotărâre se analizează chiar taxa de poluare instituită de Statul Român prin Ordonanța de Urgență nr. 50/2008 - o constituie Hotărârea din 7.04.2011 dată în cauza C-402/09 (Tatu), având ca obiect cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Tribunalul Sibiu (România), prin decizia din 18 iunie 2009, primită de Curte la 16 octombrie 2009, în procedura Ioan Tatu împotriva Statului român prin Ministerul Finanțelor și Economiei, Direcției Generale a Finanțelor Publice Sibiu, Administrației Finanțelor Publice Sibiu, Administrației Fondului pentru Mediu, Ministerului Mediului.

În această hotărâre, Curtea Europeană de Justiție a analizat compatibilitatea cu art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene a

răspunde la apărările Guvernului Român referitoare la* autonomia fiscală, precum și la scopul declarat al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aprobată prin Legea nr. 140/2011: protecția mediului înconjurător.

Se impun a fi prezentate în special considerentele de la paragrafele 52 - 54, 58 și 60 care au următorul cuprins:

(52) *"în schimb, din Hotărârea Nadasdi și Nemeth menționată nu rezultă în nici un fel că competența statelor în stabilirea regimului unor noi taxe este nelimitată. Dimpotrivă, potrivit unei jurisprudențe constante, interdicția prevăzută la art. 110 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene trebuie să se aplice de fiecare dată când un impozit fiscal este de natură să descurajeze importul de bunuri provenind din alte state membre favorizând produsele naționale.*

(53) *Astfel, art. 110 al Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene ar fi golit de sensul și de obiectivul său dacă statelor membre le-ar fi permis să instituie noi taxe care au ca obiect sau ca efect descurajarea vânzării de produse importate în favoarea vânzării de produse similare disponibile pe piața națională și introduse pe această piață înainte de intrarea în vigoare a taxelor menționate. O astfel de situație ar permite statelor membre să eludeze, prin instituirea unor impozite interne al căror regim este stabilit astfel încât să aibă efectul descris mai sus, interdicțiile prevăzute la articolele 28 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, 30 din Tratatul de funcționare a Uniunii Europene și 34 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.*

(54) *în ceea ce privește taxele aplicate autovehiculelor, din lipsa unei armonizări în materie rezultă că fiecare stat membru poate să stabilească regimul acestor măsuri fiscale potrivit propriilor aprecieri. Astfel de aprecieri, asemenea măsurilor adoptate pentru punerea lor în aplicare, trebuie însă să fie lipsite de efectul descris la punctul precedent".*

(58) *"Cu toate acestea, din dosarul prezentat Curții rezultă fără echivoc că reglementarea menționată are ca efect faptul că vehiculele de ocazie importate și caracterizate printr-o vechime și o uzură importante sunt supuse, în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei pentru a ține seama de deprecierea lor, unei taxe care se poate apropia de 30% din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în niciun fel grevate de o astfel de sarcină fiscală. Nu se poate contesta că, în aceste condiții, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 50/2008 are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre".*

(60) *"în plus, trebuie să se constate, astfel cum a subliniat în mod corect*

4.4. Obligativitatea respectării dreptului comunitar (UE) și prioritatea acestuia față de reglementările interne:

În această privință, Curtea amintește că prin Legea nr. 157/2005, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 465 din 106.2005, România a ratificat tratatul privind aderarea Republicii Bulgaria și a României la Uniunea Europeană.

Efectele acestei ratificări sunt reglementate de art. 148 alin. 2 și 4 din Constituția României, astfel cum a fost republicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 767 din 31.10.2003, dispoziții conform cărora:

(2) Ca urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare.

(4) Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2).

Curtea precizează, de asemenea, că obligația respectării dispozițiilor cuprinse în tratatele ratificate de Statul român rezultă și din dispozițiile art. 11 alin. 1 din Constituția României, conform cărora *Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte.*

În raport cu dispozițiile din Constituția României menționate, aplicarea dispozițiilor din legile interne al Statului român se va face în conformitate cu dispozițiile obligatorii din dreptul Uniunii Europene, respectiv din dreptul comunitar.

În concluzie, începând cu data aderării, 1.01.2007, este obligatorie pentru Statul român respectarea așa numitului „*acquis comunitar*” - astfel cum este definit prin art. 1 din Hotărârea Guvernului nr. 1367/2000, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 30 din 17.01.2001, definiție a *acquisul comunitar* conform căreia acesta include, între alte acte normative, „*dispozițiile Tratatului instituind Comunitatea Europeană, semnat la 25 martie 1957 la Roma, și ale Tratatului privind Uniunea Europeană, semnat la 7 februarie 1992 la Maastricht, ambele republicate în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene nr. C 340 din 10 noiembrie 1997*”.

4.5 Competența instanțelor de a evalua conformitatea legislației române cu dispozițiile din dreptul comunitar (UE) și de a da eficiență acestora:

Cu privire la competența instanțelor de a evalua conformitatea legislației române cu dispozițiile din dreptul comunitar, Curtea amintește că în dispozitivul hotărârii Curții de Justiție a Comunităților Europene din 9 martie 1978, dată în

aplicare a oricărei dispoziții contrare a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional.

4.6. Decizia nr. 24/2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție:

Curtea precizează, totodată că Înalta Curte de Casație și Justiție a soluționat, pe calea procedurii recursului în interesul legii, problema admisibilității sau inadmisibilității acțiunii de restituire a taxei de poluare în condițiile în care reclamantul nu a făcut dovada parcurgerii procedurii prealabile, prevăzută de art. 7 din Ordonanța de Urgentă a Guvernului nr. 50/2008.

Astfel, prin Decizia nr. 24/14.11.2011, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2012, Înalta Curte de Casație și Justiție a statuat că:

„(...)2. Procedura de contestare prevăzută de art.7 din Ordonanța de Urgentă a Guvernului nr.50/2008 raportat la art.205-218 din Codul de procedură fiscală nu se aplică în cazul cererilor de restituire a taxei de poluare întemeiate pe dispozițiile art A17 alin. 1 lit. d din același cod”.

În privința acestei decizii a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Curtea observă că aceasta a fost pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii promovat de Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție „pentru a se asigura” - potrivit art. 329 al. 1 Cod de Procedură Civilă - „interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României”. Fiind pronunțată în soluționarea unui recurs în interesul legii, această decizie este obligatorie pentru viitor, având în vedere dispozițiile art. 330⁷ alin. 4 Cod de Procedură Civilă, conform cărora „dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe (...)”.

În consecință, în prezenta cauză Curtea va da eficiență acestor dispoziții legale și va respecta interpretarea obligatorie dată de Înalta Curte de Casație și Justiție, interpretarea dată de aceasta fiind incidentă în prezentul litigiu.

5 Examinând hotărârea recurată prin prisma motivelor de recurs, Curtea constată în primul rând că recurentele au invocat excepția inadmisibilității și tardivității cererii de revizuire.

5.1 .Cu privire la excepția inadmisibilității revizuirii:

Curtea amintește că pârâtele au invocat excepția inadmisibilității cererii de revizuire cu motivarea că hotărârea a cărei revizuire se cere nu poate face obiectul cererii de revizuire, deoarece deși a fost atacată cu recurs, acesta a fost anulat ca netimbrat.

Curtea constată, într-adevăr, că hotărârea supusă revizuirii a fost atacată

irevocabilă, indiferent de modu! în care a devenit irevocabilă, respectiv prin nerecurare sau în urma recursului.

În ceea ce privește completarea cu dreptul comun în materia revizuirii, Curtea reține că, potrivit art 28 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ, conform căroră „dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile Codului de procedură civilă, în măsura în care nu sunt incompatibile cu specificul raporturilor de putere dintre autoritățile publice, pe de o parte, și persoanele fizice și juridice în drepturile sau interesele lor legitime, pe de altă parte. Incompatibilitatea aplicării normelor de procedură civilă se stabilește de instanță, la momentul soluționării cauzei”.

În privința completării cu dreptul comun a art. 21 alin. 2 din Legea nr.554/2004, Curtea reamintește că acest din urmă text reglementează posibilitatea revizuirii hotărârilor „rămase definitive și irevocabile”, fără a distinge între diferitele modalități prin care aceste hotărâri au devenit irevocabile. Prin urmare, textul art. 21 alin. 2 din Legea nr.554/2004 derogă de la dispozițiile Codului de procedură civilă în ceea ce privește caracteristicile hotărârilor supuse revizuirii conform acestei reglementări speciale, astfel încât reglementarea din dreptul comun nu este aplicabilă în speță sub acest aspect.

De altfel, și conform dreptului comun, hotărârea era supusă revizuirii în măsura în care era definitivă și evoca fondul litigiului, fără a fi impusă condiția irevocabilității hotărârii - cum impune art. 21 alin. 2 din Legea nr.554/2004 - și indiferent dacă hotărârea a fost sau nu atacată cu recurs, spre deosebire de contestația în anulare.

În consecință, Curtea consideră, ca și instanța de fond, că această excepție nu este întemeiată.

5.2.Cu privire la excepția tardivității revizuirii:

Curtea amintește că pârâtele au invocat și tardivitatea formulării cererii de revizuire, în condițiile în care cererea a fost formulată cu încălcarea oricărui termen din termenele legale prevăzute de dispozițiile art. 324 Cod procedură civilă.

În această privință, Curtea subliniază că revizuirea a fost întemeiată pe dispozițiile speciale ale art. 21 alin. 2 din Legea nr.554/2004 și că dispozițiile Codului de procedură civilă nu sunt incidente decât în subsidiar, în condițiile art. 28 alin. 1 din Legea nr.554/2004.

În privința termenului de exercitare a revizuirii întemeiată pe art. 21 alin. 2 din Legea nr.554/2004, Curtea observă că teza a doua din acest text legal prevedea un termen de 15 zile de la comunicarea hotărârii a cărei revizuire se cere, însă acest text a fost declarat neconstituțional prin Decizia Curții Constituționale nr. 1609/9.12.2010, publicată în M. Of. nr.70 din 27 ianuarie

- Prin urmare - având în vedere dispozițiile art. 147-alin. 4 ale Constituției României, conform cărora *„deciziile Curții Constituționale se publică în Monitorul Oficial al României, De la data publicării, deciziile sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor”* - Curtea reține că începând de la data publicării în Monitorul Oficial a Deciziei Curții Constituționale nr. 1609/9.12.2010, respectiv din 27.01.2012, dispozițiile art. 21 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 554/2004 nu au mai produs efecte juridice, fiind suspendate de drept și, ulterior, încetând să producă efecte juridice, întrucât nu a intervenit o modificare legislativă a acestui text în perioada de 45 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial.

Cum textul art. 21 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 554/2004 nu mai era în vigoare la data promovării prezentei revizuirii, Curtea admite completarea cu dreptul comun, însă constată că textul art. 324 Codul de procedură civilă nu permite identificarea unui termen de drept comun în materia revizuirii, deoarece face referire la termene de durată diferită, de o lună, de 15 zile și de 3 luni, în funcție de diferitele cazuri de revizuire.

Având în vedere acest context legal, Curtea constată că nu există temei pentru a opta pentru un anumit termen din cele reglementate de art. 324 din Codul de procedură civilă.

În această privință, Curtea mai observă și că, potrivit documentului centralizator al jurisprudenței Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție, disponibil în format electronic și pe site-ul Înaltei Curți de Casație și Justiție sub denumirea *„Soluții de principiu și de unificare a practicii judiciare adoptate în perioada 2006-2011 de Plenul judecătorilor Secției de contencios administrativ și fiscal a Înaltei Curți de Casație și Justiție”*, soluția de principiu adoptată în Plenul judecătorilor Secției din 7 februarie 2011 a fost următoarea:

„Ca urmare a faptului că, prin decizia Curții Constituționale nr.1609 din 9 decembrie 2010 (publicată în MO.Of. nr. 70 din 27 ianuarie 2011), a fost admisă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 21 alin. (2) teza a doua din Legea nr. 554/2004, regularitatea cererii de revizuire întemeiată pe dispozițiile art.21 alin.(2) din Legea nr.554/2004, se va verifica în raport cu termenul general de o lună - prevăzut de art.324 pct 1 teza finală C.proc.civ., aplicabil în virtutea normei de trimitere de la art.28 din Legea nr.554/2004 - termen ce va curge de la data la care revizuentul a luat cunoștință pe orice cale de hotărârea a cărei revizuire o solicită”.

Curtea observă însă că această interpretare oficială dată de instanța supremă nu are efectele juridice ale unei decizii date pe calea unui recurs în

-a comunicat hotărârea a cărei revizuire o cere anterior pronunțării deciziei de principiu a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Un ultim aspect acestei chestiuni, a cărei importanță este însă indiscutabilă, este acela că incompatibilitatea dintre reglementarea română a taxei de soluare și art. 110 TFUE a fost stabilită de Curtea Europeană de Justiție abia prin hotărârile Tatu și Nisipeanu, pronunțate la 7.04.2011 și la 7.07.2011 și că jurisprudența anterioară a Curții Europene de Justiție nu permitea o astfel de constatare a încălcării dreptului Uniunii Europene prin impunerea taxei de soluare conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008.

Or, aceasta constituie temeiul pe baza căruia a fost formulată prezenta cerere de revizuire, respectiv încălcarea art. 110 TFUE prin impunerea taxei de soluare, încălcare constatată de Curtea Europeană de Justiție abia în anul 2011.

În acest context legal, Curtea consideră că - pentru hotărârile pronunțate anterior publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene a dispozitivului hotărârilor Tatu și Nisipeanu - termenul de o lună se calculează de la data publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene a dispozitivului hotărârilor Tatu și Nisipeanu, ținând seama că:

- Dispozitivul hotărârii Tatu (C-402/09) pronunțată de Curtea Europeană de Justiție la 7.04.2011 a fost publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria C, nr. /160 din 28.05.2011.

- Dispozitivul hotărârii Nisipeanu (C-263/10) pronunțată de Curtea Europeană de Justiție la 7.07.2011 a fost publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria C, nr. 269 din 10.09.2011.

Totodată, pentru hotărârile pronunțate ulterior publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene a dispozitivului hotărârilor Tatu și Nisipeanu, termenul de o lună se calculează de la data luării la cunoștință de hotărârea a cărei revizuire se solicită.

^ Această soluție ține seama de hotărârea Decizia de principiu din 7.02.2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, dar și de necesitatea aplicării acesteia pentru viitor și cu respectarea hotărârilor Tatu și Nisipeanu ale Curții Europene de Justiție, al căror efect ar fi anihilat în cazul hotărârilor supuse revizuirii și pronunțate de instanțele române anterior publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene a celor două hotărâri.

În consecință, având în vedere că prezenta revizuire a fost introdusă la 7.05.2011, anterior publicării în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene a hotărârii Tatu, Curtea constată că aceasta a fost formulată în termenul legal, nefiind întemeiată excepția tardivității revizuirii

Sentința civilă nr. '1-546/04.11.2009 a Tribunalului Arad a fost atacată cu recurs, recurs care a fost anulat ca netirnat de Curtea de Apel Timișoara prin decizia civilă nr. 633/25.05.2010, pronunțată în dosar nr. 2831/108/2009.

Curtea reamintește, totodată că reclamantul revizuent a solicitat revizuirea invocând Hotărârea pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene la data de 07.04.2011 în cauza C-402/2009, Tatu contra România, prin care s-a reținut încălcarea art 110 TFUE prin instituirea taxei de poluare conform Ordonanței de Urgență nr. 50/2008.

În acest context, pentru a se putea verifica existența încălcării principiului priorității dreptului comunitar (UE) - încălcare care reprezintă condiția de admitere a revizuirii - se impune analizarea compatibilității reglementării taxei de poluare cu art. 110 TFUE.

5.3.1. Cu privire la aplicabilitatea în cauză a hotărârii Curții de Justiție din cauza Tatu (C-402/09):

Astfel, cum a arătat și Curtea de Justiție în paragrafele nr. 28 și 29 din hotărârea Tatu, analiza sa a avut în vedere OUG nr. 50/2008, în versiunea sa inițială, iar nu versiunea modificată prin OUG nr. 208/2008.

Or, Curtea subliniază că această reglementare a constituit temeiul impunerii taxei de poluare în sarcina reclamantului.

În consecință, Curtea consideră că incompatibilitatea dintre art. 110 TFUE și taxa de poluare din prezentul litigiu se impune a fi analizată prin prisma hotărârii Curții Europene de Justiție din cauza Tatu, menționată anterior - hotărâre în care s-a reținut incompatibilitatea dintre art. 110 TFUE și reglementarea română a taxei de poluare conform OUG nr. 50/2008, în versiunea sa inițială.

5.3.2. Caracterul posibil discriminatoriu al taxei de poluare:

În această privință, Curtea reamintește că însăși Curtea Europeană de Justiție a analizat taxa de poluare română incidentă în perioada 15.12.2008-15.12.2008 - respectiv astfel cum a fost reglementată de O.U.G. nr. 50/2008, în varianta inițială - și a reținut, prin Hotărârea Tatu, (paragraful 58), că *„din dosarul prezentat Curții rezultă fără echivoc că reglementarea menționată are ca efect faptul că vehiculele de ocazie importate și caracterizate printr-o vechime și o uzură importante sunt supuse, în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei pentru a ține seama de deprecierea lor, unei taxe care se poate apropia de 30 % din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în nici un fel grevate de o astfel de sarcină fiscală. Nu se poate contesta că, în aceste condiții OUG nr. 50/2008 are ca efect descurajarea importării și punerii în*

națională menționată are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor autovehicule de ocazie cumpărate din alte state membre".

Curtea reamintește obligativitatea respectării jurisprudenței Curții Europene de Justiție de către autoritățile naționale, inclusiv de organele judiciare, dar și de cele fiscale ale statelor membre ale Uniunii Europene.

În aceste condiții, Curtea nu poate decât să constate că reglementarea română analizată în hotărârea Tatu este aplicabilă și în prezenta cauză și că reclamantul a plătit taxa de poluare contestată în temeiul acestei reglementări.

În consecință, constatările Curții Europene de Justiție din cauza Tatu sunt deplin aplicabile în cauză și ele conduc la constatarea încălcării art. 110 TFUE prin instituirea respectivei taxe în sarcina reclamantului.

Făcând trimitere la considerentele Curții Europene de Justiție din hotărârea Tatu, Curtea reține că:

- din Hotărârea Nâdasdi și Nemeth menționată nu rezultă în nici un fel că competența statelor în stabilirea regimului unor noi taxe este nelimitată;

- interdicția prevăzută la articolul 110 TFUE trebuie să se aplice de fiecare dată când un impozit fiscal este de natură să descurajeze importul de bunuri provenind din alte state membre favorizând produsele naționale;

- * autovehiculele prezente pe piața unui stat membru sunt „*produse naționale*” ale acestuia în sensul articolului 110 TFUE. Atunci când aceste produse sunt puse în vânzare pe piața vehiculelor de ocazie a acestui stat membru, ele trebuie considerate „*produse similare*” vehiculelor de ocazie importate de același tip, cu aceleași caracteristici și aceeași uzură. Astfel, vehiculele de ocazie cumpărate pe piața statului membru menționat și cele cumpărate, în scopul importării și punerii în circulație în acest stat, în alte state membre constituie produse concurente;

- Art.110 TFUE obligă fiecare stat membru să aleagă taxele aplicate autovehiculelor și să le stabilească regimul astfel încât acestea să nu aibă ca efect favorizarea vânzării vehiculelor de ocazie naționale și descurajarea, în acest mod, a importului de vehicule de ocazie similare;

- având în vedere prezența necontestată a unor date statistice care demonstrează o scădere foarte considerabilă a înmatriculărilor de vehicule de ocazie importate în România de la intrarea în vigoare a OUG nr. 50/2008, Curtea Europeană de Justiție a reținut că din dosarul cauzei rezultă fără echivoc că reglementarea menționată are ca efect faptul că vehiculele de ocazie importate și caracterizate printr-o vechime și o uzură importante sunt cumpărate, în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei pentru a ține seama de deprecierea prin unei taxe care se poate apropia de 30 % din

menționat a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, fără însă a descuraja cumpărarea unor vehicule de ocazie având aceeași vechime și aceeași uzură de pe piața națională".

Dacă în paragraful 49 din Hotărârea din 5 decembrie 2006 - dată în cauzele reunite C-290/05 și C-333/05, Âkos Nâdasdi, Curtea Europeană de Justiție a reținut că „o comparație cu autovehiculele de ocazie introduse în circulație în Ungaria înainte de intrarea în vigoare a Legii privind taxa de înmatriculare nu ar fi relevantă. Articolul 90 CE nu are ca scop să împiedice un stat membru să introducă impozite noi sau să modifice cota sau baza de calcul a impozitelor existente”, Curtea constată că instanța supremă a Uniunii Europene a reținut - în hotărârea Tatu - că autovehiculele prezente pe piața unui stat membru sunt „*produse naționale*” ale acestuia în sensul articolului 110 TFUE iar vehiculele de ocazie cumpărate pe piața statului membru menționat și cele cumpărate, în scopul importării și punerii în circulație în acest stat, în alte state membre constituie produse concurente.

Față de considerentele Hotărârii Tatu, Curtea reține că art.110 TFUE obligă fiecare stat membru să aleagă taxele aplicate autovehiculelor și să le stabilească regimul astfel încât acestea să nu aibă ca efect favorizarea vânzării vehiculelor de ocazie naționale și descurajarea, în acest mod, a importului de vehicule de ocazie similare.

Astfel, Curtea subliniază opinia exprimată de Curtea Europeană de Justiție, care a reținut că reglementarea menționată - respectiv OUG nr. 50/2008 - are ca efect descurajarea importării și punerii în circulație în România a unor vehicule de ocazie cumpărate în alte state membre, având în vedere că vehiculele de ocazie importate și caracterizate printr-o vechime și o uzură importante sunt supuse, în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei pentru a ține seama de deprecierea lor, unei taxe care se poate apropia de 30 % din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în vânzare pe piața națională a vehiculelor de ocazie nu sunt în nici un fel grevate de o astfel de sarcină fiscală.

Prin urmare, raportându-se la concluziile Hotărârii Tatu, Curtea constată că prezenta cauză nu diferă, sub aspectele analizate de Curtea Europeană de Justiție, de cauza deferită instanței de contencios european.

Astfel, ca și în Hotărârea Tatu, se impune constatarea că vehiculul de ocazie importat de reclamant și caracterizat printr-un anumit grad de vechime și uzură este supus - în pofida aplicării unei reduceri ridicate a valorii taxei pentru a ține seama de deprecierea acestuia - unei taxe care se poate apropia de 30 % din valoarea lor de piață, în timp ce vehiculele similare puse în

de pildă,, nu "rezultă" din Hotărârea Tatu că ar fi nediscriminatorie o taxă de poluare care ar avea un quantum de 10% sau 15% din valoarea de piață a autovehiculului supus acestei taxe, Curtea Europeană de Justiție reținând că întreaga reglementară a taxei de poluare - astfel cum a fost instituită prin Ordonanța de Urgență nr. 50/2008 în varianta inițială - contravine art. 110 TFUE.

În concluzie, în condițiile impozitării discriminatorii a autovehiculelor, impozitare care favorizează autovehiculele second hand de pe piața internă, Curtea reține caracterul întemeiat al acțiunii reclamantului și încălcarea art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

Consecința acestei constatări a fost indicată la punctul 5 din prezentele considerente, fiind în acord cu dispozitivul hotărârii Curții de Justiție a Comunităților Europene din 9 martie 1978, dată în cauza *Amministrazione delle finanze dello Stato/Simmenthal*, nr. C 106/77, în care s-a statuat că *Judecătorul național însărcinat să aplice, în cadrul competenței sale, dispozițiile dreptului comunitar, are obligația de a asigura realizarea efectului deplin al acestor norme, lăsând, la nevoie, pe proprie răspundere, neaplicată orice dispoziție contrară a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional"*

Date fiind această opinie explicită a Curții de Justiție a Comunităților Europene - a cărei jurisprudență este obligatorie pentru instanțele naționale în interpretarea dreptului comunitar - Curtea constată că este competentă să procedeze, în executarea obligației de a asigura realizarea efectului deplin al dreptului comunitar, la înlăturarea de la aplicare a oricărei dispoziții contrare a legislației naționale, chiar ulterioară, fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau prin orice alt procedeu constituțional.

În consecință, față de caracterul discriminatoriu al reglementării taxei de poluare aplicabile reclamantului, această reglementare urmează a fi înlăturată ca fiind în contradicție cu dispozițiile art. 110 TFUE.

Reținând incompatibilitatea taxei de poluare instituite în sarcina reclamantului cu dispozițiile art. 110 TFUE, Curtea reține temeinicia cererii de restituire a sumelor percepute cu titlul de taxă de poluare în temeiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, în vederea reparării prejudiciului pricinuit reclamantului prin acest act nelegal.

5.3.3. În ceea ce privește jurisprudența Curții Europene de Justiție invocată de pârâte, Curtea subliniază că referirile la hotărârile Curții Europene de

supuse aceluiași regim de taxare. Această analiză era cea previzibilă (abordată de altfel și de Avocatu! General Sharpston), în considerarea jurisprudenței anterioare în materie. Rezultatul acestei analize este că, în sine, din punct de vedere al criteriilor pe care este bazat, menite să stabilească deprecierea, regimul de impozitare instituit prin OUG 50/2008 este legal din perspectiva art. 110TFUE.

Curtea nu se oprește însă aici, ci trece la o a doua fază (pct. 48-61), în care produsul național similar cu care continuă comparația îl reprezintă vehiculele de ocazie importate anterior importului efectuat de domnul Tatu și înmatriculate înainte de aplicarea OUG 50/2008 versiunea inițială, adică înainte de 1.07.2008, deci nesupuse taxei instituite de aceasta.

Or, această analiză reprezintă o relativă noutate. În mod evident testul nu mai poate fi cel al comparației cu valoarea reziduală. Curtea a aplicat criteriul efectului descurajant al taxei asupra importurilor. Rezultatul acestei analize este că taxa aplicată reclamantului pentru tipul de vehicul din speță este indirect discriminatorie și deci nelegală din perspectiva art. 110 TFUE, și la fel este în cazul oricăror altor categorii de vehicule dacă prin valoarea sa descurajează importurile fără a descuraja și cumpărarea de vehicule naționale similare.

Dat fiind acest nou criteriu de evaluare a caracterului discriminatoriu al reglementărilor în litigiu, Curtea constată că argumentele părților vizează exclusiv analiza instanței europene referitoare la ' primul criteriu - testul comparației cu valoarea reziduală a taxei încorporate în vehiculul național similar. Așadar, noul criteriu reținut de Curtea Europeană de Justiție în hotărârile Tatu și Nisipeanu își păstrează actualitate, iar argumentele părților nu pot fi luate în considerare în această privință, întrucât nu înlătură consecința caracterului discriminatoriu al taxei de poluare din perspectiva comparației cu regimul taxelor aplicate autovehiculelor second hand înmatriculate deja în România la momentul introducerii taxei în litigiu, autovehicule ce au fost scutite integral de la plata acestei taxe.

5.4. Soluția cu privire la cererea de revizuire:

Curtea a arătat anterior motivele pentru care a reținut că taxa de poluare impusă reclamantului în anul 2008 contravine art. 110 TFUE.

Or, prin sentința civilă nr. xxxxx/04.11.2009 a Tribunalului Arad - a cărei revizuire se solicită - s-a reținut că reglementarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 50/2008, aplicabilă reclamantului și în temeiul căreia acesta a fost obligat la plata taxei de poluare, nu încalcă reglementarea art. 110 din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene.

condului pentru Mediu împotriva sentinței civile nr. xxxxx/6.09.2011, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. xxxxxx108/2011 urmând a fi respinse ca nefondate, în temeiul art. 312 al. 1 Cod de Procedură Civilă.

Acordarea cheltuielilor de judecată:

Având în vedere dispozițiile art. 274 alin. 1 Cod de Procedură Civilă, conform cărora „*partea care cade în pretențiuni va fi obligată, la cerere, să plătească cheltuielile de judecată*”, ținând seama că s-a constatat caracterul nefondat al recursului, Curtea va obliga recurentele la plata cheltuielilor judiciare efectuate de reclamant în recurs, respectiv la plata sumei de xxxx lei (RON), reprezentând contravaloarea onorariului de avocat.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE**

Respinge recursurile formulate de pârâtele Administrația Finanțelor Publice Arad, Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Arad și Administrația condului pentru Mediu împotriva sentinței civile nr. xxxxxx/6.09.2011, pronunțată de Tribunalul Arad în dosar nr. xxxxx/108/2011.

Obligă recurentele la plata sumei de xxxx lei către revizuentul xxxxx, cu titlul de cheltuieli, de judecată în recurs.

Irevocabilă.